

KELENFÖLDI EVANGÉLIKUS HÍRLEVÉL

2009. ősz

XIII. évfolyam 2. szám

„Szeretemben szolgáljatok egymásnak” (Gal 5,13b)

Egymásért!

Az idei – 2009/2010-es – munkaévünk vezérgondolata: „Szolgáljatok szeretettel egymásnak!” (Gal 5,13b). Az apostoli intés kapcsán egy anekdota jutott az eszembe.

A neves haszid rabbi, Naftali (1760–1827) a galíciai Ropschitze (ma Ropczyce, Dél-Kelet-Lengyelország) városában élt. Esténként gyakran kísértált a városszéli erdőbe, érintve az előkelő családok villáit. Ezek a gazdag polgárok még azt is megengedhették maguknak, hogy éjjeliőrt fogadjanak pompás ingatlanjaik és kertjeik őrzésére.

Történt egyszer, hogy a rabbi szóba elegyedett az egyik fiatal éjjeliőrrel, s megkérdezte tőle:

– Fiam, te kinek a szolgálatában állsz?

A család megnevezése után az őr visszakérdezett:

– És Ön, rabbi, kinek a szolgálatában áll?

Az ifjú kérdése szíven ütötte Naftalit.

– Senkinek – felelte. Majd elkezdett fel-alá sétálni az éjjeliőrrel. Kisvártatva így szólt a legényhez:

– Lennél-e a szolgálóm?

– Szívesen! – felelte az ifjú. – No, és mi lenne a feladatom?

– Az, hogy szüntelenül figyelmeztessél, újra meg újra megkérdezve tőlem: kinek a szolgálatában áll, rabbi?

A rabbi élete e párbeszédet követően új irányt vett! Még fokozottabban igyekezett figyelni az embertársra, a felebarátra.

Vezérigénkben a Saulból lett Pál egyenesen felszólítja a galáciabelieket: „szeretettel szolgáljatok egymásnak”.

Lehet parancsra szolgálni, szeretettel szolgálni? Szép–szép, amit az apostol kér tőlünk, s talán szíves örömet meg is tennénk, ha egyéni életünkben nem lennének gondok, problémák. Manapság igazán nagy a bizonytalanság, vajon mit hoz a holnap?! Elég nekem a magam gondja-baja! Még hogy másokét is magamra vegyem? Előbb oldódjanak meg a saját problémáim! Majd azután lesz időm másokra is.

Vincent van Gogh:
Az irgalmas samaritánus

Mi lett volna, ha Jézus is eképpen gondolkodik? Valószínűleg nem került volna sor az utolsó vacsora-rán a tanítványok lábának megmosására, s nem hangzott volna el a következő monda sem: „Példát adtam nektek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjétek” (Jn 13,4-5.15). Jézus azonban még ennél is tovább ment! Életét adta értünk, érted és értem! Elszenvedte bűneink büntetését – ártatlanul(!) – a golgotai kereszten. A Mindenható azonban nem hagyta Őt a halálban, hanem feltámasztotta, hogy megnyissa előttünk a menny kapuját!

Rabbi Naftalinak egy éjjeliőr nyitotta meg a lelki szemeit, hogy elgondolkozzon, vajon kinek a szolgálatában áll? Kérjük szerető mennyei Atyánkat, hogy Szentlelke által tegyen bennünket is alkalmassá, hogy megláthassuk, hol és mit tehetünk: pl. gyülekezetünkben egymásért, kórházban a betegekért, magányunkban egy másik magányosért, szeretteinkért vagy éppen egy nélkülöző embertársunkért. Szolgáljunk szeretettel egymásnak!

Blázy Árpád

Egymásnak

Amióta kijelöltük az idei gyülekezeti év mottóját – szeretetben szolgáltatok egymásnak –, újra foglalkoztatni kezdett a kérdés: kik felé is kell irányulnia szolgálatunknak? Olyan társadalomban élünk, ahol gyorsan eljutnak hozzánk a hírek. Pillanatok alatt tudomást szerzünk az ország másik végében történt tragédiáról, vagy akár egy másik földrészben bekövetkezett természeti katasztrófáról. Globális társadalmunkban egyre nehezebb beszélni saját és mások problémáiról, szenvedéseiről. Közös gondunkká váltak a világméretű járványok, a milliőkat veszélyeztető éhínség, a távoli népek konfliktusai, vagy éppen az egész teremtett világot sújtó környezetszennyezés. Éppen ezeknek a következtében kell újra és újra megfogalmaznunk a kérdést: meddig terjed a felelősségünk, kik a felebarátaink, akik felé krisztusi szeretettel kell fordulnunk?

Az Ószövetség idején csak a zsidó nép közösségének tagja számított felebarátnak. Kevés kivétellel így gondolkodott a fogság utáni zsidóság is. De ekkor már felebarátszámba vették a zsidósághoz csatlakozó prozelitákat is. Jézus szakított ezzel a felfogással, és az ellenségben is meglátta a felebarátot, aki felé ugyanúgy irányulnia kell az aján-dékba kapott szeretetünknek. Jézus határtalanul

tette a felebaráti szeretetet. De akkor az Újszövetség szerzői vajon miért tesznek olyan nagy hangsúlyt az egymás, azaz a közös hitet vallók iránti szeretetre („Tegyünk jót mindenkkel, leginkább azokkal, akik hitünk házanépéhez tartoznak”)? Bizony ki kell mondani, hogy keresztény körökben is sokszor gyenge lábakon állt a szeretet. Nem tudtak igazán kifejezői lenni annak a krisztusi szeretetnek, amely a kereszten, majd az apostolok hitében – ha nem is azonnal – egyetemessé vált. És mivel Jézus az egyházára bízta a szeretetben és szolgálatban testet öltő evangéliumot, az apostolok felelősséggel intették a korai keresztény közösségeket.

Saját nehézségeink sokszor a mi látóterünket is beszűkítik. Van nekünk elég gondunk magunknak is... Ez bizonyára sokszor így is van. De éppen ezért tesz az apostol olyan nagy hangsúlyt a szeretetben végzett szolgálat kölcsönösségére. Mindnyájunknak – aktuálisan és potenciálisan szolgálatra szorulóknak és szolgálatot végzőknek – rá kell kapcsolódnunk a szeretet körforgására, hogy tudjunk egymásnak adni, és tudjunk egymástól elfogadni. Szeretetben szolgáltatok egymásnak.

Joób Máté

Szolgálni – szeretetben

„Amikor megtettétek ezeket akárcsak eggyel is a legkisebb atyámfiai közül, velem tettétek meg. (Mt 25,40)

Sok elmélkedést, prédikációt hallottam ezzel az igével kapcsolatban, de soha úgy szíven nem ütött, mint azon a bizonyos szeptemberi estén. Alighogy elkezdtem szolgálatomat a gödöllői református szeretotthonban, kétségbeesett telefonhívást kaptunk az őrbottyáni szeretotthonból. Ismert volt a környező intézmények körében, hogy ha valaki megszorul bizonyos munka elvégzésében, más intézményből – ha az időbeosztás és energia megengedi –, szívesen sietünk egymás segítségére. A telefonhívás tehát azért érkezett, mert az őrbottyáni otthon dolgozói, segítői száma megcsappant, és elkelt a segítség. Elindultunk tehát a számomra ismeretlen otthonba, jókedvűen, tele segítőkészséggel. Mivel én még addig életemben nem jártam ott, nem is hallottam erről a szeretotthonról, óriási megdöbbenéssel vettem tudomásul, hogy az említett intézmény nem idős emberekkel, hanem fogyatékkal élő gyermekekkel, fiatalokkal foglalkozik. Ez a felismerés annyira megdöbbenett, hogy a kapuban lecövekeltem, és nem akartam tovább indulni. Szóvá is tettem, hogy én nem tudok mit kezdeni magammal itt, nem tudok segíteni, nem tudok hozzájuk hogyan viszonyulni. És ahogyan ott álltam, és kollegáim egyre türelmetlenebbül unszoltak, hogy induljunk már, hiszen várnak ránk, gyönyörű ének ütötte meg a fülemet. „Eldőlt a szívemben, követem Jézust...”

Egy lelkes gyerekhang énekelt ezt teli torokból. Késztetést éreztem arra, hogy mégiscsak megnézem magamnak azokat, akik ilyen szépen, lélekben énekelnek. Megható volt a látvány, hiszen én

addig annyi egy helyen élő mozgássérült beteget nem láttam. Még csak ilyen intézményről sem volt tudomásom; Erdélyben ugyanis, ahonnan én érkeztem Gödöllőre, még az ilyen gyermekek létezését is igyekeztek tagadni...

Lelkes fogadott minket, amikor beléptünk a nagyterembe, így adták tudunkra, hogy örülnek az érkezésünknek. Az áhítat a fent említett ige alapján szólt, és még napokig hordoztuk az ott átélt élményt magunkban, vagy éppen osztottuk meg egymással. Mert ez a krisztusi mondat számomra ott, abban az éles helyzetben nyert jelentőséget. Lehet szép gondolatokat felépíteni, lehet szószékről nagyszerű, magvas igehirdetést elmondani, de ha tenni is kell valamit eggyel a legkisebbek közül, olyannal, aki minden szempontból másra van utalva, aki magatehetetlen, akkor „vállal a dolog izgalmassá”. Mert az, akihez az ember ilyenkor lehad, tényleg a könyörületes Krisztus szolgáját látja a rajta segítében. Ezért van, hogy hálásan, csillogó szemmel tudnak az ott élők ilyen lelki énekeket énekelni.

Nem mindennap adatik meg, hogy valóban ilyen kiszolgáltattott embertársainkon kelljen segítenünk, de Krisztus Urunk mindannyiunkra rábízott valakit: hogy segítőtje, jó társa, jó szülője, jó barátja, vagy éppen jó szomszédja legyen valakinek. Tegyük meg bátran az új munkaasztendőben is mindig csak azt a kis lépést, amit éppen a szívünk diktál. Nem a világot kell megváltanunk, hanem mindig csak azzal az eggyel kellene jót tennünk „a legkisebb atyámfiai közül”, akit a mennyei Atya éppen az utunkba vezérel.

Blázy Árpádné

Örömmel hívjuk fel kedves Testvéreink figyelmét arra, hogy őszi gyülekezeti hétvégénken meglátogatnak bennünket a sepsiszentgyörgyi testvérgyülekezet tagjai. A mintegy húsz főből álló csoport négy napig vendégeskedik majd nálunk. Hálásak vagyunk, hogy ez a találkozás létrejöhet, hiszen gyülekezetünk ifjai és felnőtt tagjai már többször megtapasztalhatták az ottani testvérek figyelmét, vendégszeretetét. A szentgyörgyiek ittléte alatt több lehetőség is lesz majd a találkozásra: kiránduláson és a programok kapcsán. Kérjük a kedves Testvérek szíves segítségét az erdélyiek elszállásolásában (három éjszaka, október 16–18.), illetve részbeni – azaz reggelivel való – vendégül látásukban; itt elsősorban azokra gondolunk, akik maguk is élvezhették már az ottaniak vendégszeretetét. Szíves segítségüket előre is köszönjük!

MEGHÍVÓ 1928–2009

„Szeretemben szolgáljatok egymásnak” (Gal 5,13b)

A Budapest–Kelenföldi Evangélikus Egyházközség szeretettel meghívja Önt és kedves Családját temploma felszentelésének 81. évfordulója alkalmából a

2009. október 16–18-én tartandó

őszi gyülekezeti hétvége ünnepi istentiszteletére és alkalmaira.

Az istentisztelet igehirdetői szolgálatát sepsiszentgyörgyi testvérgyülekezetünk esperes-lelkésze,
Zelenák József végzi.

Az egyházközség elnöksége

A gyülekezeti hétvége programja

Október 16. péntek

17.30 – tanácsterem

A hétvégét megnyitja: a gyülekezet elnöksége
Előadás: *Szeretemben szolgáljatok egymásnak*
(Gal 5,13b)

dr. Béres Tamás docens

Norvégiában jártunk –
kamarakiállítás énekarunk nyári útjáról
Rendezte: Schermann Ákos

19.30

Erdélyi vendégek köszöntése

Október 17. szombat

10.00

Kirándulás Gödöllőre az erdélyi vendégekkel
Szervezi: Blázy Árpádné

16.00

Egy más világ megismerése –
a fogyatékkal élő emberek életének
interaktív bemutatása gyerekeknek
Házigazda: Joób Máté

18.00

Egyházzenei hangverseny
és képes beszámoló az ének- és zenekar
nyári norvégiai útjáról
Közreműködik: a kelenföldi gyülekezet ének-
és zenekara
Vezényel: Bence Gábor
Áhítat: Blázy Árpád
Vetítettképes beszámoló: Schermann Ákos

19.45 óra

Testvérgyülekezet tagjainak vendégül látása

Október 18. vasárnap

10.30

A mögöttünk lévő esztendő
képes beszámolójával egybekötött
ünnepi istentisztelet
Igét hirdet: Zelenák József
Képes beszámoló: Ittész András

12.30

Közös ebéd a tanácsteremben

14.00

Az ünnepsorozat zárása

NYÁRI BESZÁMOLÓK

Hírlevelünk első részében a gyülekezet csoportjainak nyári közösségi eseményeiről olvashatnak beszámolót.

Táboroztunk a Velencei-tó partján

A hittantábor idén Agárdon volt.

Az érkezés nem volt teljesen zökkenőmentes. Egy vihar miatt próbáltunk minél előbb tető alá kerülni. De ahogy megérkeztünk, már pakoltunk is le, és fogtunk aznap programunkba.

Az ételek nagyon finomak voltak, ráadásul – mindenki kedvére – vendéglőben ettünk.

De a kirándulás volt a legjobb. Hajóra szálltunk és elmentünk a Szúnyog-szigetre. Ott fagyaltoztunk, majd felkapaszkodtunk a 48-as katonai emlékhelyhez. Persze a strandolás sem maradhatott ki, egy közeli fizetős strandra mentünk fürdeni. Nem volt egy strandidő, de mindenki jól érezte

magát. Csak ajánlani tudom mindenkinek, aki idén nem volt, én biztosan menni fogok jövőre is!

Perjesi Lőrinc

4. o.

Agárdi élmények

Az idei június végi kisifis táborot lelkészeink (Árpi bácsi, Márti néni) Agárdra szervezték. Érkezésünk nem volt éppen szerencsés, mert mire megérkeztünk a szállásunkra, egy sportszállóba, mindannyian bőrig

áztunk. A kezdeti rossz idő ellenére a hét nagyon jól alakult: délelőttönként áhítatot tartottunk és az idei tábor témájáról („benned a létra”) beszélgettünk, délután pedig mindig más – akadályverseny Agárdon, agyagozás, strandolás – volt a program. Művelődésképpen egyik nap ellátogattunk Tácsra, ahol sok érdekességet megtudtunk a római kori romokról, épületekről és az akkori szokásokról, életről. Este volt, hogy filmet néz-

tünk, játszottunk vagy énekeltünk, de a legjobb a „láthatatlan színház” volt, amikor bekötött szemmel végigjártuk Jákob történetét. Utolsó este tábornúznél sütötte mindenki a saját vacsoráját és három ifis születésnapját is megünnepeztük tortával és egy-egy korty borral. Mindent összevetve szerintem nagyon klassz tábor volt; különösen jó, hogy nem kellett sokat utazni és így többen el tudtak jönni. Remélem, hogy a jövőben is ilyen sokan, jókedvűen és legalább ilyen jó programok keretében tudunk együtt tölteni egy-egy hetet.

Berentei Anna

Kelenföldi esküvő Orosházán – Nemes Ildikó és Zsoldi Lajos esküvője 2009. augusztus 22-én

Miután Ildi és Lala bejelentette, hogy összeházasodnak, az egész ifi nagyon készült az esküvőre, de azt talán egyikünk se gondolta, hogy ilyen jó lesz részt venni az előkészületekben is!

Nem is emlékszem már, mikor kérdezett meg Ildi, hogy elvállalnám-e a sütemények sütését és a sütés megszervezését az esküvőjére. Talán még a télen, de az biztos, hogy nagyon szívesen vállaltam el, hiszen szeretek sütni, gondoltam, majd lemegyünk néhányan pár nappal az esküvő előtt, aztán sütünk. Hallottam sok helyről, hogy falun bizony ez így szokás, összejönnek az asszonyok, és rengeteg süteményt készítenek a lakodalomra. Tavasszal viszont kezdett foglalkoztatni a dolog gyakorlati része: hogy is lesz ez? Azért ez mégsem olyan egyszerű: mi nem vagyunk asszonyok, csak lányok, (kivéve Enikőt, akinek szintén idén volt az esküvője) és nincs is akkora tapasztalatunk. Aztán az igaz, hogy szeretünk sütni, de egyikünk sem cukrász, mi lesz, ha nem sikerülnek? Ez nem

olyan, mint otthon, hogy ha nem dermed meg a krém, legfeljebb hozzákanalazzuk a piskótához. Finomnak és szépnek kell lenniük, mégiscsak egy esküvőre készülnek! Ha elrontjuk, akkor a násznép nem eszik süteményt! A fiúknak csak könnyebb dolga lesz a disznóvágáson, majd egy hivatásos böllér irányítja őket, és ott lesz Lala rokonsága, és meg minden, mint a karikacsapás. De mi lesz a süteményekkel? Hát igen, egy kicsit félttem. Mint utólag kiderült, teljesen alaptalanul. Lementünk augusztus 20-án csaknem húszan, és miután megnéztük a tűzijátékot, a fiúk éjjel disznót vágtak, a lányok aludtak, majd reggel a fiúk próbáltak aludni, mi pedig nekiálltunk a sütésnek. Mindenki megkapta a receptet, elfoglalta a konyha egy kis részét, megsütötte a kijelölt mennyiséget, aztán új receptet kapott. Kora délután jöttek a legények is kókuszgolyót gyúrni, pogácsát szaggatni, diót darálni, mosogatni, és még sorolhatnám hosszan. Aztán este nyolckor készen lettünk. Az eredmény:

46 tepsi süti. Huh! Szombaton egy csapat a temp-
lomot díszítette, egy másik a vacsora helyszínét
dekorálta, a harmadik a süteményeket szeletelte,
és rakta tálcákra, a negyedik elszállította a hely-
színre, az ötödik..., a hatodik... Mindig volt mit
tenni, és mindig jött valaki, hogy mit tudna segí-
teni. Végig nagyon jó volt a hangulat, mindenki
mosolygott, pedig ennyit szerintem még soha nem
dolgoztunk együtt! Mi ebből a konklúzió? 1. Az
ifi nyithat egy cukrászdát. 2. Alapíthatunk egy
esküvő-lebonyolító céget. 3. Orosháza klassz hely,
de lehet, hogy csak azért érezzük így, mert oda-
került Ildi!

Inotai Dóra

Néhány ifist kérdeztem: hogy érezték magukat?

„Nekem az tetszett, hogy ott voltunk egy picit
konyhában nagyon sokan, de mégse volt ebből
konfliktus. Pedig igazán fáradtak voltunk, nagyon
meleg volt kint is, a konyhában pedig két sütő on-
totta a meleget. Ketten-hárman alkottunk munka-
csoportokat és remekül együtt tudtunk dolgozni!”
(Misják Petra)

„Teljesen olyan volt, mint egy iftábor, mindenki-
nek megvolt a feladata, és közben jól éreztük ma-
gunkat! Az különösen tetszett, hogy megtaláltuk

egy kicsit a szerepeket: a fiúk a disznóvágásban, a
lányok a süteménykészítésben. (Farkas Enikő)

„Nagyon klassz volt! Magunk vágtuk a disznót,
hangulatosan előkészítettük az esküvői vacsorát.
Különböző társaságokból jöttünk, de mindenki-
vel nagyon jól együtt tudtunk működni.” (Gadó
Benedek)

„Jó volt, hogy mindig lehetett feladatot találni,
mert az embernek volt kedve elvégezni mindenféle
munkát! És aztán láttuk az egésznek az eredmé-
nyét!” (Balázs Miklós)

„Jobb volt, mint az iftábor, mert nem együtt pun-
nyadtunk, hanem együtt dolgoztunk!” (Ruzicska
Péter)

„Az ifi munkabírása tetszett! Mindenki egy szó nél-
kül végezte azt, amire megkérték. Minden dicséret
a lányoké, akik 12 órán át sütöttek, és a fiúké, akik
egész éjjel vágták a disznót. Jó volt megismerni Lala
rokonságát, mert így láttuk, hogy Ildi jó helyre ke-
rül.” (Schermann Sándor)

„Nagyon jó volt a sajtreszelés! A lányok meg is je-
gyezték, ahányan reszeltük, annyiféle méret, for-
ma, állag keletkezett, és ezáltal a sokszínűségünk
mutatkozott meg.” (Kolba Gábor)

Barangolás Kárpátalján

Amikor 2006-ban először vettünk részt egy kárpátaljai utazáson, már biztosan tudtam, hogy ide még vissza fogok, vissza fogunk térni. A megrázó élmények hetekig hatással voltak rám, lapozgattam az idevonatkozó könyveket, hallgattam a Credo együttes dalait, hanganyagait, és én is úgy éreztem, mint Karinthy: „valami nagyon fáj”.

A busz reggel 6 órakor indult a Kálvin térről. Elköszöntünk Budapesttől és átváltunk egy más érzés- és érzelmvilágra. Az utasok „összerázódtak”, a szükséges adminisztráció megtörtént, egy csendes ima és már kezdődött is Kovács Sándor idegenvezetőnk részletes ismertetése, hogy mi vár ránk a héten, melyik nap hova megyünk és mit fogunk látni, tapasztalni. Nagyszülősről indulunk reggelente egy-egy irányba: Dolhán és Szolyván keresztül a Vereckei-hágóhoz, Técső és Rahón keresztül a Tatár-hágóhoz, Ungvárra, Huszton keresztül a Szinevéri-tóhoz, Viskre és az utolsó napon Csetfalván keresztül újból Beregszászra. Munkácsot és a beregszászi múzeumot már útközben, az első napon megtekinthettük.

Kovács Sándor lelkes haza- és szülőföldszeretettől fűtött idegenvezetését hallani kell, visszaadni nem lehet, élményeinket inkább rövid pillanatképekben eleveníteném fel.

Munkács várában újra áll a Turul-szobor és Zrínyi Ilona a várfalon anyai szeretettel öleli fiát, a kis Rákóczi Ferencet.

A beregszászi múzeum maga az élő történelem. Emléket állít az elmúlt idők minden nyomorának, az emberek sanyargatásának, de egyben életszeretetének, az elmúlt évszázadban a „nagy” politika nagyra törő, ám nem emberléptékű törekvéseinek, de Fedák Sári helyhez kötődő vidám történeteinek is.

Szolyva! Az emlékek hatására összeszorult a szívem, hisz nekem is van fiam, férjem. Istenem! Milyen szörnyűségekre képes az ember! Ma már Szolyván is áll az emlékmű, mely méltóképpen

állít emléket a Kárpátaljáról begyűjtött, majd innen a légerekbe hurcolt 30 000 magyar férfinak, s azon ezreknek, akik a légerekből már nem térhettek haza.

Sok hányattatás után a Vereckei-hágón újra áll egy honfoglalási emlékmű, mely méltó emléket állít Árpád vezér ideérkezésének és számunkra évezredekre szóló döntésének, amellyel kijelölte, hogy itt legyen a magyar haza.

A Tisza-parti Técsőn a református templom 168 eredeti kazettája a magyar kazettakincs egyik leg gazdagabb motívumkincsű együttese lenyűgözött bennünket.

Csodálatos természeti környezetben látható a Fehér-, és Fekete-Tisza „egyesülése” Rahónál. Innen már az általunk is ismert „szőke Tisza” fut tovább. A Tatár-hágón sajnos már csak egy őrbódé romja jelzi a régi idők dicsőségét.

Ungváron a vár és egy skanzen hirdeti, hogy különböző nemzetiségű elődeink összefogással és a természet mélyeséges tiszteletével milyen egyszerűen, s békében tudtak együtt élni.

Huszton a templom emlékezetes élmény volt, sajnos a várát már benőtte a bozót. Kőlcsey szavai azonban ma is élők: „Hass, alkoss, gyarapíts: s a haza fényre derül!”.

A Szinevéri-tó kedves látványa kicsit visszahozott a jelenbe: üdítő volt az odavezető út a múlt szomorú emlékei után.

Visken a templomot mindenkinek látni kellene! A templom ismertetése során ízelítőt kaptunk a település lakóinak öntudatos gondolkodásáról is. „Mi még malacot sem veszünk a szomszéd községből!” – mondják. A templom körüli kert pompás rózsáival, változatos virágaival, dísznövényeivel valóságos kis arborétum. Megtekinthettük a környék fatemplomait is, elgondolkoztató az állapotuk.

Szombaton a hazafelé vezető úton Csetfalva református temploma, és mellette a katolikus és görög-katolikus közös használatú új templom fennen

hirdeti az itteni különböző nemzetiségű emberek egymás iránti tiszteletét, a múlt és a jelen megbecsülését, mindazt, amit hazai környezetünkben sokszor hiányolunk.

Amikor nekünk itthon azt harsogják, hogy a nagy kánikulában sétáljunk a légkondicionált plázák hűvösében – és persze vásároljunk és fogyasszunk –, akkor ők krumplit, babot, zöldséget kapálnak, fát hasogatnak, szénát gyűjtenek, megtermelik, amire szükségük van, teszik a dolgukat. Büszke öntudatuk, kitartó hűségük példaértékű. Úgy érzem, nemcsak mi, a velünk lévő unokánk is megérett valamit abból, amit Kárpátalja természeti szépsége, történelmi múltja és jelene – Trianon fájdalma – nekünk jelent. S hogy az édes dolgok említése se maradjon ki beszámolómból: nagyon

finom az aszalt szilvával és dióval töltött csokoládé, a rumos, az áfonyás, az ét, a ...: Gombóc Artúr után szabadon mindegyik csokoládé, de a cukorkák is. Említésre méltó még a tőzegáfonyás, a citromos, a fekete ribizlis, a fenyő-, a nyír- és egyéb vodkák tárháza, felsorolni is nehéz lenne, hányféle van belőlük.

Erről az útról más emberként jöttünk haza. Ákos útitársunk szavait idézve lélekemelő, léleknevesítő volt ez út. Köszönet érte a szervezőknek, Erzsike néni fáradhatatlan, aktív közreműködésének, Kovács Sándor nagy felkészültségének és nem utolsósorban a helybeliek tiszta szívű vendégszeretetének, melyet a Tisza-parti búcsúvacsorával koronáztak.

Mocskónyiné J. Zsuzsanna

Hegyek, vizek, fatemplomok, barátok

Gyülekezetünk ének- és zenekara augusztusban Norvégiában töltött 8 napot. Egykori ifis- és énekkaros társunk, Széchezy Orsi hívott meg, sőt unszolt bennünket, hogy látogassuk meg őt szolgálati helyén, Lusterben. Orsi diakónusként dolgozik és él ebben a közép-norvégiai járásban három kisgyermekével és férjével együtt.

Két helyre utaztunk. Először Bergenbe, ahol Jan Røshol kántor viselte gondunkat. Jant úgy ismertük meg, hogy Bence Gábor doktori koncertjének főpróbájakor besétált a kelenföldi templomba. Kevés időnk jutott rá, hogy vele foglalkozzunk, de a kapcsolat megszületett. A 2006. október 23-án tartott bergeni koncertjükön már a mi kórusunk javára gyűjtötték az offertóriumot. Azóta három év telt el, de Jan készségesen megszervezte vendéglátásunkat salhusi és ásanei gyülekezetében, és négy bergeni napunk programját. Koncertjeink

mellett városi séták, a hanzaemlékek megtekintése, templomi vezetések, a melegvérieknek fjordfürdőzés és több kedves – közös éneklés, étkezés, beszélgetés alkotta – gyülekezeti alkalom töltötte ki időnket. Hegyi koncertet is kellett adnunk a város kilátóhelyének számító Fløyen-hegyen. Eleinte idegenkedtünk ettől az ötlettől, de végül be kellett

ismernünk: utunk egyik legkedvesebb élménye volt a turistáknak adott rendhagyó koncert a város fölött. Még a rendületlenül szemerkélő bergeni eső is abbahagyta húsz percre, amíg énekeltünk.

Lusterbe fjordjáró hajóval költözködtünk át. Míg helybéli utastársaink békésen olvastak a közlekedési eszköz szélvédett gyomrában, mi ámulva rohagáltunk ide-oda fényképezőgéppel kezünkben a csodahajón. Ez az út szimbolikusnak is tekinthető, elhagytuk a derűs kikötővárost, átköltöztünk Közép-Norvégia hegyei, fjordjai, vízesései közé. Mulattunk rajta, hogy némelyik bergeni vendéglátónk nem tudta elképzelni, hogy mit is fogunk mi négy napig kezdeni „vidéken”, ahol „nincs semmi, csak a táj”. Nos, sokan tértünk haza azzal a meggyőződéssel, hogy ehhez a „csak” tájhoz fogható szépet még sehol nem láttunk. Luster járás falvai a Sogne-fjord mentén helyezkednek el. Vendéglátóink ezekben a falvakban laktak, és autós karavánnal minden nap másik faluba szállítottak minket, hogy újabb templomban koncertezzünk. Ezekben a templomokban nagy megtiszteltetés volt énekelni. Mindegyik középkori építmény, közülük több Unesco-védelem alatt áll, pl. Urnes XI. századi fatemploma és a dalei kőtemplom. Napközben a vidék legkülönlegesebb helyeire vitték minket: hógolyóztunk magas hegy tetején, jártunk gleccser tövében, részt vettünk hagyományos „szabadtéri hegyi istentiszteleten”, amit a közép-európai résztvevők nagy számára való tekintettel turistaházban tartottak. Utunk végén a lusteri kórusokkal közös koncertet is adtunk, egy hosszabb együtt töltött délutánon pedig gyülekezeteink és országaink bemutatására is sor került.

Bergenben és Lusterben is családok vendégszeretetét élveztük. Ilyenkor természetesen nagyon különböző otthonokba kerültek kisebb csoportjaink. Míg egyesek az itthonról jól ismert rajzomotorogatós kommunikációs játékokban szerzett készségeiket kamatoztatva próbálták szót érteni a csak norvégul beszélő háziakkal, addig mások

a vacsoraasztal mellett végigbeszélhették a norvég és magyar társadalom, egyház és családi élet sajátosságait. De mindenütt meleg szívvel, testvéri nyitottsággal és finom enivalóval fogadták a kelenföldieket. A lusteriek egy csoportja ismerősként üdvözölt bennünket: tavaly Orsi vezetésével jártak Kelenföldön. Lelkészeik, Geir Paulsen és Vegard Lie családjaikkal együtt fáradhatatlanul és végtelesen kedvesen kísérték végig minket, és oldották meg sorra az összes úti problémát. Búcsúzáskor reményüknek adtak hangot, hogy kapcsolatunk továbbra is élő marad, és néha találkozunk valamelyikünk országában.

Összesen kilenc koncertet adtunk. Öt templomi hangversenyünkön kívül szokatlan helyeken – bevásárlóközpontban, hegyen, templomkertben, iskolai évnnyitókon – is énekeltünk, zenéltünk. Norvég barátaink hűségesen hallgatták zenénket, volt olyan vendéglátó, akit szinte minden koncerten a közönség soraiban láttunk. Mozart, Mendelssohn, Schütz műveit is szívesen hallották újra, de igazán a magyar szerzők – Sulyok Imre és Bárdoss Lajos – darabjait értékelték.

Nehezen indultunk útnak, elsősorban saját rigolyáinkról, rugalmatlanságunkról féltünk, hiszen kórusunk több mint 10 éve nem járt külföldön. Tartottunk a költségektől is. A tavasz folyamán megdrágult repülőjegyek kifizetésében a Magyarországi Evangélikus Egyház Egyházzenei Bizottságának pályázati támogatása segített. Boldogan tértünk haza. Örültünk a hegyeknek, a vizeknek, a templomoknak. Élmény volt kapcsolatot építeni a nagyon más körülmények között élő testvéreikkel. Közösségünk is gazdagodott, sokat beszélgettünk, támogattuk egymást a kalandos úton. Repertoárunk megerősödött a megelőző és a kinti próbák során.

Ha becsukom a szemem, még ma is a hegyeket és a fjordot látom. Nem is értem, hogy került a fényképekre az a sok sapka, meleg nadrág meg esőkabát.

Kézdy Edit

TANÉVKEZDÉS

A gyülekezeti munkaév kezdetén beszámolunk az új kihívásokról és néhány előttünk álló feladatra, lehetőségeire hívjuk fel a testvérek figyelmét.

A száz éve alakult külmisziói egyesület támogatásával egyik fiatal gyülekezeti tagunk bátor lépésre szánta el magát: Bence Zsófi Kenya fővárosába, Nairobiába utazott szeptember 1-jén. Az évek óta külmiszióban élő és dolgozó Bálint házaspár fogadja őt, és segít neki megtalálnia feladatát és helyét. Indulása előtt egy nappal igyekeztem szóra bírni Zsófit:

„Persze, mindenki kérdezi, hogy hogy jött az ötlet, meg miért is megyek ki, meg nem félek-e, meg hasonlók, de mindezt nem is olyan könnyű elmagyarázni. Meg talán nincs is olyan kerek magyarázat rá. Mindig is vonzódtam az esetekhez, a segítségre szorulókhoz, de ugyanígy vágyódtam a nagy kalandok után is. Arra is gondoltam már, hogy talán nincs elég félelemérzés bennem, ami egészségesen visszatartana az ilyen ötletektől.

Az úgy volt tehát, hogy idén államvizsgáztam a SOTE gyógytornász szakán, és mikor, ha nem most kell elutaznom, még mielőtt a munka világa bedarálna. Természetesen csak ha kapok munkát egyáltalán, mert ez sem biztos sajnós manapság. A külmiszió gondolata, a távoli országok sanyarúságai sosem álltak túl messze tőlem nagyszüleim (Bencze Imre bácsi és Ági néni) miatt, akik aktívan vettek részt a munkában. Most is a nagymamám segített az ügyintézésben, az információk megszerzésében. Kicsit el is lustultam amiatt, hogy ő olyan ügyes volt.

Azt viszont nem gondoltam volna, hogy milyen sokba kerül, ha az ember az önkéntes munkáját akarja felajánlani! Bálintné Kis Beától úgy tudom, hogy munka és szolgálati terület van bőven, csak mindehhez pénz is kell. Az EKMÉ-től (Evangéli-

kus Külmisziói Egyesület) kaptam a legnagyobb támogatást, amiből megvettük a repülőjegyet és az oltásokat. Ezt egészítette ki 60 illetve 50 ezer forinttal az északi egyházkerület és a kelenföldi gyülekezet. Nagyon hálás vagyok azoknak a családtagjaimnak is, akik még hozzájárultak anyagiilag az utamhoz. Így végül is két-három hónapra biztosított a szállásom és az ellátásom, de talán ez meghosszabbítható majd.

Most úgy néz ki, hogy családomnál fogok lakni – pénzért –, amit Bálinték szerveztek meg. Ha sikerül jó kapcsolatokat kialakítanom, akkor talán tudok tovább is maradni, főleg ha valami anyagi forrást is találok esetleg. Mindez még bizonytalan, és otthonról már nem lehetett hosszabb távra szervezni. Egyelőre hálás vagyok ennyiért is, és nagymamám meggyőzött arról is, hogy ha az Úristennek ott van szüksége rám, akkor lesz

megoldás a maradásra, de ha itthon, akkor úgy lesz jó.

Túl sok mindent nem tudok a kinti életről. Azt tudom, hogy fehér embernek – akár nő, akár férfi az illető – nem szabad este hat után kíséret nélkül az utcán lennie. Vagy legalábbis nagyon nem ajánlatos, mert a közbiztonság nem az erősségük. Nekem ez lesz a legnagyobb próbatétel, mert nem vagyok az a bent ülős típus. De így talán jobban rá leszek kényszerítve arra, hogy angolul beszélgessek a családtagokkal, ahol lakni fogok. Angolul mindenki tud, még a nyomortelepi gyerekek is, mert nagy eredmény, hogy már ők is járnak iskolába, az iskola pedig angolul (is) van. Enni még nem mindig kapnak, ezt például lehet itthonról támogatni: itthon „örökbe fogad” valaki egy gyereket, küld pénzt, és azt a pénzt garantáltan a gyerek iskolai étkeztetésére fordítják. Úgy tudom, ennek az ellenőrzésében, visszajelzések készítésében számítanak rám. Megszégyenítően kevés itthoni forint garantálja egy gyerek napi egyszeri étkezését az iskolában, ami valószínű az aznapi összes étkezése lesz. Azt is tudom, hogy hivatalos gyógy-

torna még a legdrágább luxuskórházakban sincs, de azért reménykedem, hogy talán tudok segíteni a szakmámmal is.

Most már kezdek egy kicsit izgulni, talán leginkább amiatt, hogy egyedül leszek, és rajtam áll majd, hogy az idegen világban és idegen nyelven mennyire találom meg a helyem, mennyire tudok kapcsolatokat építeni, mennyire lesz értelme az útnak. De bízom abban is, hogy úgy van, ahogy Nagyí mondta: az Úristen ügyének tudok a hasznára lenni.” A Külmissziói Egyesület részéről Brebovszkyné Pintér Márta, a gyülekezet részéről az elnökség bocsátotta el Zsófit áldással augusztus utolsó vasárnapján, a 11 órás istentiszteleten (alább közöljük B. Pintér Márta áldását). Újtát imádsággal és pénzzel lehet támogatni, mindkettőre szüksége van. Talán a gyülekezeti listán hallunk róla további híreket is. Isten áldja őt, és adjon neki bölcsességet és bátorságot!

Ittész Szilvia

Zsófi benyomásai, élményei az interneten is olvashatók a következő címen:

<http://gytkenyaban.freeblog.hu/>

ÁLDÁS

Áldunk téged Atyánk, Istenünk, hogy kegyelmedből elküldted fiadat, Jézus Krisztust e világba, hogy halála és feltámadása által szabadulásunk lehessen a bűn és a halál hatalmából. Hálát adunk, hogy Szentlelked által elküldted az apostolokat is evangéliumod hirdetésére, az igaz, önfeláldozó szeretet megélésére.

Kérünk, hogy így tekintsz kegyelmesen a mi fiatal testvérünkre, Bence Zsófi Annára, akit a Te nevedben bocsátunk most önkéntes szolgálatra, Nairobi, Kenya fővárosába.

Legyen kedves előtted az elhatározása. Kérünk, vezesd lépéseit az idegen országban, óvd erős karoddal, ha botlana, erősítsd szívét, ha a távolban elbátortalanodna, adj kitartást neki, ha a kinti nyomorúság láttán olykor elbizonytalanodna. Kérünk, formáld hitében, hogy bensőjében erősödve rólad tehessen bizonyosságot.

Add, hogy szavai Krisztus hangját visszahangozzák, kezei a Te irtalmadról tanúskodhassanak, s akikkel találkozik, érezhessék, hogy Urunk, Te küldted közéjük.

Szentlelkeddel töltsd be Zsófit, hogy áldássá lehessen.

Bence Zsófi Anna, a Szentháromság Isten áldjon meg téged utadon! Őrizzen önkéntes missziói szolgálatodban, s adja neked a távolban is minden emberi értelmet meghaladó békességét!

Ámen.

Hitről, anyagiakról gazdasági válság idején

Amikor tavalyi zárszámadásunkra és mérlegünkre nézünk, megnyugtatónak tűnik a helyzet. De valóban nyugodtak lehetünk-e?

Közhelyszerű 2009-ben a gazdasági válságot emlegetni, egy közösségnek azonban fontos maga előtt látnia, hogy tagjai közül sokakat közvetlenül érnek az anyagi gondok. Gazdálkodásból származó bevételeink jelentős csökkenését ebben az évben gyülekezeti szinten is nagyon érezzük, hiszen egyik bérleményünk az év első nyolc hónapjában üresen állt, a legnagyobbat pedig kénytelenek vagyunk jócskán csökkentett bérleti díjért kiadni. Számíthatunk-e ilyen időszakban arra, hogy a gyülekezeti tagoktól érkező befizetések nem fognak csökkenni? Naivitás vagy a hit erejében való bizakodás, ha azt reméljük, hogy tartani tudjuk az elmúlt években tapasztalt emelkedést?

Presbitériumunk nem volt könnyű helyzetben, amikor lelkészeink és alkalmazottaink szokásos évi fizetésemelésének kérdése előkerült. Halasztás után második körben is az a többségi döntés született, hogy a lelkészeknek fizetett rezsizhozzájárulás szerény emelésén kívül idén egyéb fizetésemelésre nem kerül sor. Igaz, hogy egy kis „jutalom” kifizetésével jelezte a presbitérium az elvégzett munkák elismerését, de a fizetések változatlanul hagyásával – a bevételek bizonytalansága miatti óvatosságon túl – demonstrálni kívánt valamit. Nevezetesen azt, hogy amikor a gyülekezeti tagok jelentős része nehéz helyzetben van, sokaknak ténylegesen csökken a jövedelme, akkor az ő befizetéseikből nem lenne jogos emelni a gyülekezeti fizetéseket.

Világos és méltányolandó ez a szempont, ugyanakkor mégis megkérdőjelezhetjük magunktól: valóban mindannyian a határán vagyunk annak, amennyit egyházunkra, gyülekezetünkre tudunk áldozni? Nem olvassák-e ezeket a sorokat olyanok, akik akár gyengébb, akár szorosabb szálakkal kötődnek gyülekezetünkhöz, de „rutinból” fizetik az 5, 10 vagy esetleg 15 éve megszokott összegeket?

Vagy ha utánagondolnak, eszükbe jut, hogy évek óta nem is fizettek egyházfenntartást?

Nagy öröm volt tavaly és idén is, hogy a gyülekezetünkben újonnan bevezetett áldozati (hálaadó) vasárnap körüli gyűjtésre sokan megmozdultak, és szép összegek érkeztek adományokként. Ezekre a külön gyűjtésekre továbbra is nagy szükségünk lesz nagyobb szabású céljaink megvalósításához, és külön öröm, ha sikerül ezekhez külső támogatást is elnyerni. Így idén együtt örülhetünk annak, hogy az Oktatási és Kulturális Minisztériumtól, illetve a Nemzeti Kulturális Alaptól kapott többmillió támogatással egészíthetjük ki eddigi gyűjtésünket, és ezekből a jövő év első felében elkészülhet a kolumbárium bővítése, vagy legalábbis a munka nagy része, aminek során az akadálymentesítés előkészületei is megvalósulnak. De milyen jó lenne, ha a templomba és a kolumbáriumba való bejutást sokaknak megkönnyítő lift sem csak távoli célként látszana előttünk! És milyen jó lenne, ha többet tudnánk szólni a nálunk gyengébbek támogatására!

A rendkívüli adományok, valamint az istentiszteleteink rendszeresen hirdetett és sokak szerint meglehetősen szerény perselypéNZ említése mellett még egyszer vissza szeretnék térni az egyházfenntartás kérdésére. Korábban is leírtam már, hogy ez a névvel vállalt támogatási forma az, ami alapján emberileg leginkább lehet tervezni a gyülekezet működésének, mindennapi kiadásainak anyagi fedezetét. Időnként belegondolok abba, hogy milyen könnyen megduplázódhatna ez a bevételünk, ha az egyházfenntartást befizetők száma nem lenne kevesebb, mint a hírlevéllel elért háztartások fele! Vagy ha sokan gondolnák azt, amit egy idén nyári táborozáson hallottam valakitől: indítást érzett, hogy az egyházfenntartását megháromszorozza (jövedelmének 1,5%-a helyett 4,5%-ot fizessen), és noha nem milliomosok, a családi költségvetésük elviselte ezt. Gyülekezetünknek is van olyan

tagja, aki bizonyóságot tett már arról, hogy amikor áttért a bibliai tized fizetésére, csodálatosan megtapasztalta, hogy az Úristen akkor is mindenre adott eleget.

Álmodozás vagy a nehéz helyzetben levők iránti érzéketlenség ilyenekről írni gazdasági válság idején? Nagyon remélem, hogy egyik sem. Gondoljunk bele mi is, mire mennyit adunk ki egy hónapban, és viszonyítsuk ezt az Isten ügyére szánt összegünkhöz!

Bizonyára vannak, akiknek az anyagi lehetőségei valóban annyira nehezek, hogy ők szorulnak a gyülekezeti közösség támogatására. Kérjük is, hogy aki tud ilyen testvérekről, az jelezze ezt! Vannak azonban közöttünk sokan, akik hálásak lehetnek Istennek azért, mert megfelelő vagy akár a magyarországi átlagnál lényegesen jobb anyagi

körülmények között élnek. A lakás mellett jut pénz a telekre, a rendszeresen lecsért autóra, vagy telente a síelésre, nyaranta a tengerpartra. Talán még a gazdasági válság idején is. De mennyi jut ezek mellett az egyházra? Amikor Jézus az özvegyasszony két fillérért többnek mondta a gazdagok által a perselybe tett pénznél, akkor nem azt mondta, hogy mindegy, mennyit tesz a gazdag. Befejezésül még egy gondolat: a felügyelőnek mint felelős tisztviselőnek természetesen nem az az elsődleges célja, hogy minél nagyobb legyen a gyülekezeti tagok áldozatkészsége, hanem hogy a megváltó és minden rossztól megszabadító Úrba vetett hitünk erősödjön. Az biztos, hogy az elsőből nem következik a második. És fordítva?

Ittész András

Már megint építkezünk...

Gyülekezetünk ez évi költségvetésében a leghangsúlyosabb építési terv az urnatemető bővítési munkáinak megkezdése a templom pincéjében, biztosítva a lehetőséget a templomtér és a kolumbárium akadálymentes megközelítésének későbbi kialakítására is. Erre a célra gyűjtöttünk céladományokat az áldozati vasárnapon.

A gyülekezet saját anyagi eszközeit pályázati források egészítik ki, így a tervezési fázist követően az ősz folyamán a kivitelezési munkák is megkezdődhetnek. Első lépésként a szeptember 25-i lomtalanítást kihasználva a templompince és egyéb közös részek kitakarítására kerül sor. Bizakodunk, hogy a gyülekezet – elsősorban az ifjúság – szorgos tagjai segítségével a leendő építkezés helyszíne felszabadul az évek során összegyűlt holmik tömegétől. Az építési munkákat a templomfűtés légszűrőjének átépítésével kell kezdenünk, mert ezek most jelentős helyet foglalnak el a tervezett urnatemető

területéből. Ezeket a munkákat mindenképpen úgy tervezzük elvégeztetni, hogy a templomtér fűtését a lehető legkevésbé zavarja, és a kedves hívek számára teljesen észrevétlen maradjon. Ezt követően tudjuk a tér építészeti kialakítását és a hozzá kapcsolódó szakipari munkákat kivitelezetni (a padló-, a falburkolatok, az elektromos hálózat és a világítás kialakítása). Egy felvonó későbbi beépítésével megteremthetjük az akadálymentes közlekedés lehetőségét. Az átalakítások során a pincszinten egy mosdóhelyiséget is kialakítunk. A Nemzeti Kulturális Alap által kiírt pályázatnak köszönhetően a nyertes iparművész – az építésztervezővel és a gyülekezet művészettörténész szakértőjével egyeztetve – készíti az urnatemető bővítményének két díszablakát. Az urnafülkék

beépítése – anyagi lehetőségünk függvényében – ütemezetten készül majd, ami azt jelenti, hogy az összes tervezett urnahely esetleg több ütemben, később épül majd be.

A templompince átalakítása mellett az alagsori vendégszobában is tervezzük kisebb munkákat. A fürdőszoba felújítása mellett a szobában néhány konnektor kialakítása és a padlóburkolat megújítása a cél. A munkákat egy tisztasági festés zárja le.

Istennek adhatunk hálát, hogy lehetőségünk nyílik épületegyüttesünk folyamatos karbantartására és fejlesztésére, amihez kedves testvéreink további adományai jelentős segítséget nyújtanak.

Szepesfalvy Ákos

Kolumbárium bővítés a kelenföldi evangélikus templomban

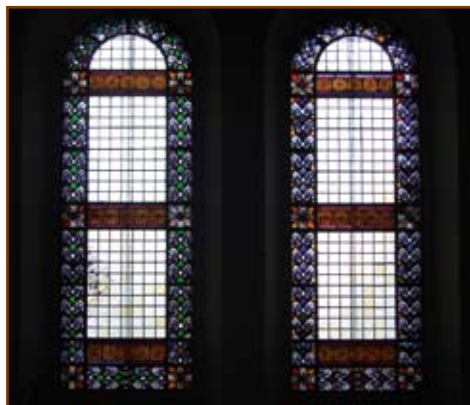
A kelenföldi evangélikus templom tornya alatti helyiségben található kolumbárium bővítése az elmúlt években időszerűvé vált.

Az 1980-as évek végén megépült urnatemető mára gyakorlatilag teljesen megtelt, szabad urnafülkék már alig-alig vannak. (Sajnos a falak vizesedése miatt ezek állapota sem méltó a helyhez) A 2008–2009. év telén merült fel először annak a gondolata, hogy a templomtér alatt található, nagyrészt kihasználatlanul álló tér – funkciót vesztett gépészeti helyiségek, üres tárolók – beépítésével hosszabb távon megoldható lenne a kolumbárium bővítése.

A kolumbárium bővítésére az első tervet ekkor készítettük, mely figyelembe vette a templom alsó szintjére vonatkozó hosszú távú koncepcionális elképzeléseinket (lásd: Hírlevél, 2008 tél) és a templomtér, illetve az urnatemető – reméljük, néhány éven belül megvalósuló – akadály-

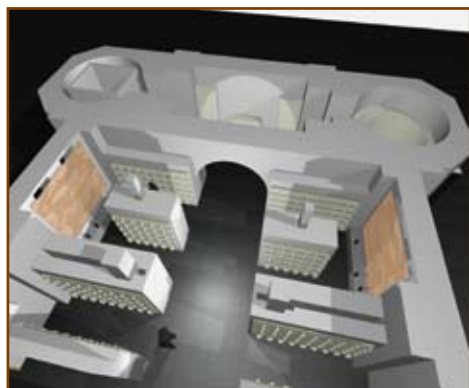
mentesítését is. A bővítés kapcsolódik a meglévő urnatemetőhöz. A temetkezési oltár helyzete nem változik, az új kolumbárium térbeli elren-

dezése, valamint hosszirányú szimmetriatengelye megegyezik a felette elhelyezkedő templomtér hossz tengelyével. Ezzel a templom és a kolumbárium szimbolikus összetartozása a valós térben is megjelenik.

„A temetésen a gyászolók mellett ott van a keresztény gyülekezet is. Akkor is így van ez, ha a gyülekezetet csak a lelkész képviseli. A gyülekezet ezzel kifejezi azt, hogy részt vesz a gyászolók fájdalmában”. (Forrás: Evangélikus egyszeregy)

A hossz tengely mellett két oldalon sorakoznak a kb. 450 db új urnahelyet befogadó urnaszekrények, míg az oldalsó térelhatároló falaknál alakulnak ki az emlékezés és gyertyagyújtások terei. Itt a meglévő ablakok elé kerül a kolumbárium két új díszüvegablaka.

Szándékunk szerint a kolumbárium terének a templomtérről való összetartozását a templomtérben használt anyagok és építészeti elemek urnatemetőben való alkalmazása is erősíteni. Ennek megfelelően az urnatemető terét a fehérre festett falak, a színesre festett mennyezet és az oldalfalakon megjelenő két nagyméretű ólomüvegablak határozza meg.

Az üvegablakok a templomtérben lévő ablakok szín- és formavilágát értelmezik újra mai formában. Az üvegablakok elkészítéséhez az anyagi források biztosítására 2009 áprilisában jelentkeztünk a Nemzeti Kulturális Alap Építőművészeti-Iparművészeti Kollégiumának egy pályázatára.

Ezen a pályázaton a zsűri az új urnatemető tervét beválasztotta azon három terv közé, melyeknek a megvalósítását azzal támogatta, hogy egy általuk pályázat útján kiválasztott iparművész által készített díszüvegablak teljes anyagi költségét átvállalják, ezzel biztosítva az igényes és színvonalas építészeti-iparművészeti alkotások megvalósulását.

Az új urnatemetői helyszínre kiírt díszüvegablak pályázatára nagy érdeklődés mellett több művész is készített javaslatokat. A művészeti tervek zsűrizésében egyházközségünk képviselőjében dr. Harmati Béla és Szabó Árpád DLA vett részt. Az üvegablakokat az NKA javaslata alapján és anyagi támogatásával Borbás Dorka üvegművész készítheti.

Az urnatemető bővítésének részletes kiviteli tervei az üvegablakok pontosított terveivel várhatóan október végén, november elején készülnek el, re-

ményeink szerint ekkor a források megléte esetén a kivitelezés is el tud kezdődni!

Szabó Árpád DLA, Czirják Ágnes

Hívogató a gyülekezeti levelezőlistára

Mint már korábban itt, a Hírlevélben is beszámoltunk róla, 2006 nyár végén indult a frater-net-kelenfold, gyülekezetünk e-mailos, vagy ha úgy tetszik, „ímelés” levelezőlistája. Ez azt jelenti, hogy akik elektronikus postacímükkel bejelentkeznek (vagyis küldenek egy akár üres e-mailt a frater-net-kelenfold-subscribe@lutheran.hu címre), azok jelentkezésük jóváhagyása után írhatnak a listára, illetve megkapják a mások által küldött leveleket. Többnyire gyülekezeti és egyéb egyházi híreket osztunk így meg egymással, de egy-egy téma kapcsán időnként írásbeli beszélgetés is kialakul.

A létszám az elmúlt három évben fokozatosan bővült, idén szeptember közepén már 101 cím szerepelt a listán! Szeretettel várjuk a további társakat is, különösen a számítógépet napi szinten használó fiatalabb korosztályokból, akik közül

eddig viszonylag kevesen jelentkeztek. Több kisebb körnek létezik ugyan saját külön listája, de a frater-net-kelenfold segíthet abban is, hogy jobban összekapcsolja a különböző köröket és korosztályokat. Az ide való jelentkezés a gyülekezet hírei iránti nyitottság kifejezésén túl jele lehet a gyülekezethez tartozás tudatos vállalásának is.

Attól pedig senki ne féljen, hogy akár őt magát, akár a levelezőrendszerét túlságosan leterheli ez a lista: az eddigi tapasztalatok szerint „sűrű forgalom” esetén sem érkezik havi 15-20 levélnél több a listára. Sokan vannak közöttünk, akik ennyit naponta kapnak egyéb helyekről! Viszont számos listatag jelezte már, hogy különös örömmel nyit meg egy levelet, ha látja, hogy az a gyülekezeti levelezőlistáról érkezett!

listagazda

Felhívás

A gyülekezet szeretetszolgálatja akkor tud hathatósan működni, ha minél több elkötelezett tagja van. Ezért kérjük a testvéreket, aki indítást érez, hogy ebben a szép munkában, szolgálatban részt vegyen, az jelezze a lelkesítő hivatalban, vagy Missura Tibornénál (06-20-824 54 96).

A feladat elsősorban az idősek látogatása. Már egy személy számontartása, a rá való odafigyelés is nagy segítség. A kórházi látogató-hívogató munkába is várunk új jelentkezőt.

Itt havonta egyszer gyakorlott társal lehet együtt végezni a szolgálatot.

Aki egyéb tudását, „karizmáját” szeretné kamatoztatni a gyülekezetben (kézügyesség, kézimunka, ének-zenei tehetség stb.), őt is szeretettel hívjuk.

Legyünk minél többen a gyülekezet aktív tagjai!

Missura Tiborné

Képek gyülekezetünk életéből

Dr. Aradi Éva az áprilisi szeretetvendégségen

Képek a tavaszi gyülekezeti hétvégekről

Alkalmi zenekar

Szárszói szeretetkör

Az áprilisi hétvége résztvevői

Istentisztelet a teraszon

Csoportkép a májusi hétvégéről

Képek gyermekeink és az ifjúság nyári programjairól

Montázskészítés

A kicsik szolgálata az ábítaton

Gorsium romjainál

Tanévzáró grillezés a felnőtt ifjúsággal

Cserkészistentisztelet az erdőben

Cserkészjáték a réten

Meghívó konfirmációi előkészítőre

Szeretettel hívjuk a tizenéves fiatalokat konfirmációi előkészítőre, hogy hitükben és szeretetükben megerősödjenek. A konfirmációi oktatásnak nincsenek előfeltételei, így mindenkit nagy szeretettel várunk! Az alkalmakat keddi napokon, délután 16 órai kezdettel tartjuk.

Jelentkezni Joób Máté lelkésznel lehet telefonon vagy levélben (20 824 2027; mate.joob@lutheran.hu).

Gyermekek az istentiszteleten

A gyülekezeti levelezőlistán a nyár végén élénk beszélgetés alakult ki a gyermekek (fő)istentiszteleti jelenlétével kapcsolatban. A jelen összefoglaló a kölcsönös megértés és együttgondolkodás elősegítését szolgálja ebben a – korosztálytól és élethelyzettől függetlenül – mindannyiunkat érintő témában.

Néhány állásfoglalás (a szerzők engedélyével):

„Vannak ... olyan szülők, akik nem mennek gyermekükkel a tanácsterembe, hanem végigkínlódattatják a gyerekekkel a számára teljesen érthetetlen és unalmas órát, ezzel viszont sokszor zavarják a környezetükben ülőket. Nem tudom, hogy az egyházi vagy a felügyelő nem szólhatna-e ebben az esetben a szülőnek. Lehet, hogy udvariatlanság lenne a szülővel szemben?”

„Az igeolvasás, az imádságok, a prédikáció alatt mindenki oda figyeljen, ahova kell, és ne a gyermekökkel játszadozzon! Nekünk meg kell tanulni teljesen kikapcsolni, a szülőknak pedig felmérni a helyzetet, hogy mindenki a lényegre tudjon figyelni.”

„Nálunk családon belül is eltér a vélemény a kérdésben, férjem például jobban szorgalmazza, hogy

a templomon belül maradjunk legalább a főénekig, s az ő érvei ... számomra is megfontolandóak.”

„Fontos feladat a gyermekek templomi jelenlétre nevelése, hogy megtanulják követni a számukra kézzelfogható elemek, az ének, az imádság megjelenését, akár a hozzájuk kapcsolódó mozdulatsorokat – akkor is, ha még nem ismerik azok mélyebb jelentését.”

„A kislányom itthon játék közben egyszer csak elkezdte énekelni az egyik énekeskönyvi éneket, amit itthon biztos nem hallott. Amíg ő – szerintünk – semmit sem értett az istentiszteleti folyamatokból, magától megtanult egy újabb éneket.”

„Ami még ennél is jobban tetszett, az néhány idősebb gyülekezeti tagunk gyerekekhez való viszonyulása, mosolya, kedves gesztusa volt. És ez megerősített abban, hogy rajtunk is nagyon sok múlik!”

Adja Isten, hogy a magunk helyén mindannyian megtaláljuk a módot az odafigyelésre, a kedves figyelmeltetésre, hogy gyermek és felnőtt közösen fordulhasson a megelevenítő Atya felé.

Pap Kinga Marjatta

** Közismert, hogy a tanácsteremben évek óta folyamatosan javuló körülmények közt játszhatnak gyermekeink: szőnyeg és játékgyűjtemény várja őket, a szülők pedig kivetítő és énekszámítábla segítségével kapcsolódhatnak be az istentisztelet menetébe. Szeretettel ajánljuk ezt a lehetőséget minden szülő figyelmébe!*

TAVASZI VISSZATEKINTÉSÜNK

a lezárult munkaév adatai mellett a gyülekezeti hétvégek tanulságait idézi fel.

Április 3. – kézműves hétvége

A kellemes tavaszi napon, izgatottan készültünk a templomba, a kézműves délutánra.

A csemeték a szülőikkel lassan szállingóztak a terembe, ahol az asztaloknál különböző húsvéti díszeket lehetett készíteni.

A gyerekek keze nyomán szebbnél szebb kiscsirkék, bárányok születtek. Olyan sokan gyűltünk össze, hogy az asztaloknál már várakozni kellett a kis lurkóknak, ha újabb műalkotást szerettek volna készíteni. Az asztaldíszek, szalvétagyűrűk, tojástartók méltó díszai lettek a húsvéti asztalnak, és reméljük, sokáig emlékeztetik alkotójukat erre a szép délutánra.

Köszönjük a kreatív, lelkes szülőtársak segítségét, akik ötletekkel, anyagokkal készültek az alkotás-

ra. Estefelé, rendrakás után mindenki összenyalábolta kincseit és fáradtan, ámde boldogan indult haza. Reméljük, még sok szép ilyen alkotó napot tölthetünk együtt közösségünkben.)

Lengyel Mariann

***Ma is megvetett?
Mi is azt gondoljuk?
A mi vétkeinkért is?***

Milyen az igazi Krisztus?

A böjti sorozat alkalmain Ittész István lelkész segítségével Ézsaiás könyve 52,13–53,12 versei alapján kerestük a fenti kérdésekre a választ.

Ha elolvassuk Ézsaiás könyvéből a jól ismert sorokat („*megvetett volt, emberektől elhagyott... , mint a bárány, ő sem nyitotta ki száját*”), a ma emberének szinte már fel sem tűnik, hogy ezek a sorok múlt időben íródtak, mégis Jézus kereszthalálát vetítik előre, aki többszáz évvel később élt. A prófécia azért mondja el ezt előre, hogy ha majd megtörténik, higgyenek Isten szavának.

„Nem volt neki szép alakja, megvetett volt, emberektől elhagyott.”

Megvetett volt. Ma is az?

Jézus saját korában is megosztó személyiség volt. A régen várt Messiás, a Szabadító a kereszten? Mi mást vártunk, mondták a korabeli emberek.

Azok, akik Istent elfogadják (pl. sokszor halljuk, hogy a Jóisten megsegített), gyakran ma sem tudnak Jézussal mit kezdeni. Sokszor a keresztyének sem tudnak hinni Jézus messiási voltában. Mi szoktunk a környezetünkben beszélni Jézusról, a Megváltóról?

„Mi meg azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta..., pedig a mi vétkeinkért kapott sebeket.”

Mi meg azt gondoltuk. Most mit gondolunk?

A mi bűneinkért... Mi a bűn? Ma szívesen mondjuk a bűnre, hogy nem bűn. A bűn nem más, mint Isten mellőzése. Az istentelen ember embertelen lesz.

Már a teremtésben benne volt a dráma lehetősége, mivel Isten szuverén embereket teremtett. A paradicsomi ember

még ártatlan volt, nem tudta, mi a jó, mi a rossz. A Sátántól tudta meg; ez lett a veszte. De Jézus visszavásárolja az embert a kereszten Istennek! Ha ezt átérezzük, biztos, hogy imádat támad a szívünkben!

A kisgyermek egyik első szava: nem. Mi is hajlamosak vagyunk erre. Azt mindig tudjuk, miért nem tudunk engedelmeskedni. Ki tudjuk-e mondani: ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem ahogy Te? Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?

„Amikor kínozták, száját nem nyitotta ki. Ki törődött azzal, hogy népe vétke miatt éri a büntetés?”

Népe vétke miatt. A mi vétkeinkért is?

Hihetetlen messiási szeretet, amit Jézus tett: pásztorból juh lett. Teljesítette az Atya akaratát, aki elküldte Őt megváltásunkra.

A hitünk csúcsa, ha elfogadjuk, hogy mindez értünk történt; ha ki tudjuk érte nyújtani koldus kezünket. Jézus nemcsak a bűneinket bocsátja meg, az új életben járását is segíti.

Mády Rezsőné

Javaslatok gyűjteménye

*Az első balatonszársói gyülekezeti hétvége stratégiakészítő megbeszéléséről
2009. április 18.*

Az istentiszteletek rendjéről

A 10 órás istentisztelet-kezdés lehetővé tenné a részvételt kisgyerekek számára. Előnye volna az is, hogy utána lehetőség volna „kávézásra”, azaz kötetlen beszélgetésre, nemcsak az utcán.

A többi istentisztelet idejét is újra kellene gondolni. Az esti IT a nagyvárosi életben talán kedvezőbb volna 7-kor vagy fél 8-kor. Ha 10-kor kezdenénk a főistentiszteletet, át kell gondolni a családi IT idejét. Vagy havi egy alkalommal családi lenne mindenki számára, vagy utána (pl. fél 12-kor) lehetne egy istentisztelet azoknak, akik nem tűrik a gyerekzsivajt. A Farkasréti IT idejére nem született javaslat ebben a rendszerben.

Igény van ifjúsági istentiszteletre is. Jó volna dönteni.

A gyülekezeti csoportok átjárhatóságának növeléséről

„Hívj meg egy nem ismerős családot ebédre!” – mozgalom.

Jó volna valamikor tavasszal felújítani a gyülekezeti csendesnapot: egész napos együttlét, különböző programokkal (foci, étkezés).

A hétköznapra kerülő istentiszteletekre, imaheti alkalmakra minden kör jöjjön el. Ezekkel párhuzamosan ne legyenek más gyülekezeti programok.

Az ifjúságról

Az ifjúság megerősítése a gyülekezetépítés igazi bázisa. Stratégiai munkaág.

A kisifjúságról kisebb körben beszélgetni kellene. Helyes volna újraéleszteni a színjátászó kört.

Az ifjúság megtartásának kiváló módja, hogy feladatot adjunk az ifjaknak (gybk, kisifi, diakóniai munka).

A családi IT gyermekeit be kell vonni a GYBK-ba. Erre elképzelhető valamiféle pontgyűjtő marketing is, a pontokat a családin ÉS a GYBK-n lehet összegyűjteni, év végén vásáron lehet elkölteni.

A misszióról

Tartsunk nyitott napot, aminek vonzó programjaira másokat is hívunk.

Hogyan lehet Gazdagréten összegyűjteni az evangélikusokat?

Szeretettel hívunk minden kedves érdeklődőt az őszi–téli SZERETETVENDÉGSÉGEINKRE!

Október 3. D. Keveházi László nyugalmazott esperes, egyháztörténész
A Jó Pásztor szolgálatában – száz éve született Sziehlo Gábor címen tart előadást;

November 7. Lázár Attila lesz vendégünk, aki
Gyűjts tüzet a szívedben! címmel tart szerzői–előadói estet;

December 5. Kovács Sándor Kárpátalja-szakértő
Az ismeretlen Kárpátalja címen tart vetítéssel egybekötött előadást.

Az alkalmak minden hónap első szombatján késő délután,
– a korábban szokásos kezdéstől eltérően (!) –
16.30-kor kezdődnek gyülekezetünk tanácstermében (1114 Bp., Bocskai út 10.).

Vélemények a gyülekezeti hétvégéről

A tavalyi túlsúfoltság miatt idén két „turnusban”, áprilisban és májusban került sor a gyülekezeti hétvégére Balatonszárszón. Az áldásban gazdag alkalmakért hálát adhatunk, a telt ház mutatja a hétvége szükségességét! Alább olvashatók vélemények egyenesen a két hétvégéről.

AMI TETSZETT:

Tetszett a gyülekezetépítés mint téma, a különböző korcsoportok közelebb kerültek egymáshoz, miután megismerkedtek. Jó volt a témafelvezetés: a csokorba kötött összefogás szimbólumát jelképező ágak, világos volt az előadók gondolatmenete. A kezdő és záró áhítatok is a gyülekezetépítést szolgálták.

Nagyon fontosak az ilyen események, különösen Máté témafelvezetése, valamint Márti és Tibor bácsi áhítata tetszett

Felszínre kerültek az eddig szunnyadó vélemények. A környezet, az üdülő szolgáltatásai, valamint a személyzet kisugárzása jó közeget biztosított a témához, hogy jól érezzük magunkat.

Jó volt a szervezés, a beszélgetésekben korosztálytól függetlenül mindenki részt vett

Tetszett a szeretetben való együttlét, az egymás felé fordulás, odafigyelés egymásra, megszólíttatás a különböző témákban. Több ilyen összejövetel kellene Budapesten is.

Tetszett a nyitottság a gyülekezet felé egyházi kérdésekben, a közösségi élmény, Tibor bácsi esti áhítata és a vízisport-lehetőségek.

Tetszett Jurka gyerekeket és felnőtteket egyaránt megszólítani képes áhítata. Egész különös élmény volt a lány harsonaszó a Balaton-parti istentiszteleten az úrvacsoraosztás alatt. A laikusok által tartott esti „ifjúsági órák” nagy hatással voltak kamasz gyerekeinkre.

Örömteli volt látni a sok fiatal, kisgyermekes családot. Különös élmény volt régi tanítványaimmal

mint családapákkal és -anyákkal együtt lenni. Remek volt Végh Bandi vezetése a kiránduláson.

AMIT HIÁNYOLTAM:

Nehéz a közös álláspont kialakítása a különböző szemléletű csoportok között (konzervatívabb és liberálisabb nézetek), de reménykedem, hogy a szeretet és belátás erejével ez is áthidalható.

Hiányoltam a keresztyén egyház üzenetét a mai kor emberének; konkrétan mit is értünk az alatt, amit Jézus mond: „kövess engem”? Mivel akarjuk igazán megszólítani az embereket? A sok ötlet helyett inkább konkrét megvalósításra lenne szükség!

A rövid idő ellenére minden problémánkkal foglalkoztunk egy kicsit **áttekintő jelleggel ahelyett, hogy** 2-3 igazán neuralgikus, már már tabuszámba menő problémánkat kibeszéltük volna – nem csak négy szemközt a szünetekben, hanem együtt a gyülekezeti közösségben –, és végül a gyülekezetet egybetartó szeretetre alapozó kompromisszumra jutottunk volna.

A közösség fő problémáit **tudatosabban kellene átbeszélni**, és közös megoldásokra törekedni.

Jobb lett volna, ha több korosztály képviselteti magát, hogy ne határolódjanak el egymástól, hiszen hogyan veszik át a stafétát, ha nem ismerjük egymást? Fontos a folytonosság, a kis közösségek, de a nagy egységben legyenek együtt.

Több kiscsoportos beszélgetésre lett volna szükség

Nehéz változtatni a különböző vélemények és érdekek miatt; a problémákra a javaslatok csak ötletszinten jelennek meg, de konkrét döntés nem született.

Legközelebb ne egy családi istentiszteleten kezdődjön a feliratkozás, mert így nagyon homogénné vált az első hétvége. Hiányoltam a tavalyi

középkorosztályt (ők a másodikra tudtak csak jelentkezni)!

Szívesen játszanék ilyenkor este egy kisebb csoporttal, vagy az egész társasággal. Szerintem van annyi közösségépítő ereje a játéknak, hogy megérné.

Azt hittem korábban, hogy az egész hétvégén a stratégiát készítjük, kisebb-nagyobb csoportok-

ban. Sokat tudtunk volna haladni vele. Az e témában tartott előadások szerintem csak nagyon távolról, szinte alig érzékelhetően kapcsolódtak a stratégiakészítéshez.

(A válaszgűjtők Inotainé Éva és Ittész Szilvia, a válaszadók a gyülekezet különböző köreiből kerültek ki.)

Konfirmáció 2009

Idén tizennégy konfirmandus állt az oltár elé, miután lezárták tanulmányaikat a konfirmandus beszámolóval. A fiatalok szeptember óta találkoztak keddenként Joób Máté lelkészünkkel a gyülekezeti teremben. Vezetőjük igyekezett megtalálni az egyensúlyt a tanulás és a közösségépítés között: különböző témákról beszélgettek, tanulmányozták Luther Kis kátéját valamint a Finn Evangélikus Egyház által kiadott, és magyarra is lefordított ún. finn kátét. Ez utóbbi kísérletet tesz az egyházi

tanítások mai nyelvhez közelebb álló megfogalmazására.

Tavasszal a fiatalok az egyik konfirmandus családjának jóvoltából Leányfalun töltöttek egy rövid hétvégét – éneklés, gitározás, séta a Dunaparton, beszélgetés, játék –, így kovácsolódott közösséggé a már amúgy is egymást ismerő kis csapat.

A szombati konfirmációi beszámoló rendhagyó formában zajlott: a fiatalok négy csapatot alkottak, és mindegyikbe meghívhattak még két-két tagot a

vendégek, családtagok, a gyülekezet tagjai közül. Volt, aki keresztpát hívott, volt, aki nagyapát vagy édesanyját, és persze többen idősebb testvérüket szőlítették meg. A megilletődött „segítőkkel” kiegészült csapatok ezután különböző feladatokat kaptak bibliaismeretből, egyháztörténetből, a gyülekezeti életből. Miközben dolgoztak a megoldásokon, lelkészi beszámolt néhány érdekességről, amit a gyerekek fogalmaztak meg az év során, és rövid magyarázatokat tartott a felnőtt gyülekezetnek. Az alkalmat különböző produkciók zárták a fiatalok előadásában: zongorajáték, ifjúsági ének hegedűvel és altfurulyával, felolvasás. Külön érdekesség volt Vághelyi Gábor operaénekes énekelőadása, aki fia helyett vállalta a „fellépést”!

Tizennégy konfirmandus: kevés ez vagy sok? Ha a kb. ezerkészsáz számontartott címet vesszük figyelembe, akkor nem túl sok. De ha azt nézzük, hogy nagy részük ugyanazokból a gyerekekből tevődik össze, akik eddig is ide tartoztak a hittanórák, gyermekbibliakör, cserkészlet, családi istentisztelet vonzásában, akkor hálát adhatunk Istennek, hogy még mindig itt vannak körünkben. Egyben kérjük az egész gyülekezet imádságát, hogy a fiatalok maradjanak is meg Krisztus követéne, és találják meg helyüket és feladatukat, amely által kaphatnak és adhatnak gyülekezetünk és egyházunk számára!

-isz-

Lelkészi beszámoló a 2008-as esztendőről (rövidített és szerkesztett változat)

Tavaly ősszel, a tengerentúli elnökválasztás hajrájával párhuzamosan vette kezdetét az az időközben világméreteket öltő gazdasági válság, melynek hullámai hazánkat is elérték. Egyre komolyabb problémát jelent továbbá a morális válság is, melynek következtében brutális bűncselekményektől hangos a média. A mi generációnkban, akik életük második felét a rendszerváltozást követően nagy fellelegzéssel, keresztyénként pedig igazi reménységgel kezdtük meg, felvetődik a kérdés: valóban ez az, amiről húsz évvel ezelőtt álmodtunk? S hol tart egyházunk, megfelelő módon éltünk-e az elmúlt két évtized alatt a mindannyiunk által oly hön áhított szabadsággal?

A társadalom helyzete és annak történései akarva-akaratlanul is (ki)hatnak egyházunkra. Nem kell jósnak lenni ahhoz, hogy kimondjuk: gazdaságilag egészen biztosan egyre szűkebb esztendők köszöntenek majd a keresztyénségre is. Kérdés azonban, hogy a szolidaritási alap egy évvel elna-

polt bevezetése megfelelő módon orvosolja-e majd a már meglévő anomáliákat, szeretett egyházunk anyagi problémáit?

Ezeket végiggondolva, s mérlegre téve a gyülekezet tavalyi esztendőjét, nem tehetünk mást, mint csak hálátel szívvel megköszönhetjük Teremtőnknek mindazt, amiben részünk lehetett! Köszönet illeti továbbá azt a majd 70 főnyi munkatársi gárdát, akik aktív részt vállaltak és vállalnak gyülekezetünk hétköznapijaiból, és mindazokat a gyülekezeti tagokat, akik lelkiükben és anyagi-ükben egyaránt támogatták a gyülekezetünkben folyó szerteágazó munkát. Valóban hálátel szívvel mondhatom, hogy mintha a világban minden a legnagyobb rendben lenne: egyházközségünk minden különösebb nehézség nélkül zárhatta az elmúlt esztendőt. A válság hullámai – a létszámfogyást kivéve (tavaly 11-gyel kevesebb keresztes volt, mint temetés, az elmúlt 4 évet figyelembe véve ez a szám 59) – igazán érezhető módon tavaly

még nem értek el bennünket. Jelentésem mottójául ezért az alábbi igét választottam: Jézus mondja – Azért tehát ti is, ha teljesítettétek mindazt, amit parancsoltak nektek, mondjátok ezt: Haszontalan szolgák vagyunk, csak azt tettük, ami kötelességünk volt (Lk 17,10).

Most pedig – a teljesség igénye nélkül – hangozzék el néhány konkrétum a tavalyi évvel kapcsolatban.

1. Személyi ügyek

Az élet és halál Úra tavaly november 24-én, életének 97. esztendejében magához szólította közülnk gyülekezetünk több mint félszázadon át hűséges kántorát és karnagyát, Sulyok Imrét(†). December 16-án testvérgyülekezetünk lelkészének, Zelenák Józsefnek és feleségének, Rozsnyai Évának Borbála nevű harmadik gyermekük született.

Joób Máté lelkész úr tavaly februárban levéllel fordult gyülekezetünk presbitériumához. Ebben azt kérte, hogy a presbitérium heti rendszerességgel a heti szabadnapja mellett még egy szabad napot biztosítson számára ahhoz, hogy másodállást vállalhasson a SOTE Mentálhigiéné Intézetében. A gyülekezet presbitériuma a következő határozatot hozta: „A presbitérium engedélyezi Joób Máté ig. lelkésznek, hogy a levélben megfogalmazottak szerint állást vállaljon a Semmelweis Egyetemen”. A tavalyi esztendő személyi ügyeihez tartozik továbbá, hogy – gyülekezeti tagok és presbiter testvérek javaslatára – a presbitérium újratárgyalta a másodlelkézi állás felállításának kérdését gyülekezetünkben. Ezzel kapcsolatban a következő határozat született: „A presbitérium a másodlelkézi státusz létrehozásának kérdését egy évvel elhalasztja, egyúttal megbízza a gyülekezeti felügyelőt, hogy gyűjtse össze az egyházközség tevékenységével és a feladatkörök pontosításával kapcsolatos távlati terveket”.

Az elmúlt ősszel gyülekezetünk sajnos nem kapott hatodévest. Ez egyben azt is jelentette, hogy Schu-

lek Mátyás lelkésztestvérünknek a szolgálatból való kiállása miatt – tavaly augusztusra – az igazgatás átvételekor az addigi öt rendszeres szolgálattevőből mindösszesen hárman maradtunk. Ezért külön köszönetet mondok elődömnek, Missura Tibor lelkész úrnak, aki az istentiszteleti szolgálatok végzésében újra gyülekezetünk rendelkezésére áll.

A tavalyi év személyi krónikájához tartozik még, hogy templomunkban kellett két lelkésztestvérünköt is végső földi búcsút vennünk: február 2-án Takács Józseftől (†82) és október 24-én Benzúr Lászlótól (†93). Szomorú fényt vetett karácsonyunkra, hogy – egy értelmetlen autóbaleset következtében – életét veszítette id. Pál Károlyné (†81) testvérünk, aki a Fraknó utcában működő szeretetszolgálatunk hűséges munkatársa volt.

2. Gyülekezeti alkalmak és események

A tavaly őszi gyülekezeti hétvégénken adtunk hálát 80 éves templomukért, melyen volt előadás, kamarakiállítás, színjátzó körünk színelőadása, dixieland-koncert, interaktív vetélkedő, képes beszámoló az előző esztendőről, ünnepi istentisztelet (finn testvérgyülekezetünk igazgató lelkésze, Markku Rautiainen szolgálatával) és – mint mindig – közös vasárnapi agapé a tanácstermünkben. A hétfői bibliakör az Iparművészeti Múzeumban járt. Márciusban a norvégiai Lusterből Széchy Orsolya vezetésével gyülekezeti csoport látogatott hozzánk. Májusban a chicagói fizikus professzor, Richard Carhart és felesége volt a gyülekezeti bibliaiskola vendége.

Szíves köszönet az imaközösség havi alkalmaiért, melyet Győriné dr. Drenyovszky Irén testvérünk igen nagy szeretettel és odaadással vezet.

December 8-án került sor a hajléktalanok karácsonyára a Fraknó utcai szeretetszolgálati központunkban. Itt köszönöm meg azon testvérek szolgálatát, akik részt vállaltak a gyülekezetben folyó oly fontos diakóniai és látogatói szolgálatban!

A kézimunkakör tavaly három ízben rendezett kiállítással egybekötött vásárt.

Néhány újdonság, újítás

Örömmel jelenthetem, hogy a korábbi években oly nagy port kavart és a 11 órás istentiszteleten bevezetésre került liturgiai változtatások, ha kompromisszummal ugyan, de nyugvópontra jutottak. Már használjuk azt az új énekeskönyvet (GyLK), melynek megismertetésében oroszánrészt vállal kántor–karnagyunk, Bence Gábor.

Tavaly szeptembertől bevezetésre kerültek (minden hó 3. vasárnapján) az ún. családbarát istentiszteletek Farkasréten. Köszönet illeti ezért Véghné Pozsgai Olgát és gyermekeit.

Középkör elnevezéssel egy újult kör kezdte meg alkalmait, melyen vállalkozó szellemű gyülekezeti tagok tartanak egy-egy előadást, vitaindítót.

Új kezdeményezésként december 16-án tartottuk az első gyülekezeti munkatársak karácsonyát.

Templomunk 80 éves jubileuma alkalmából Kelefenöldi ízek címen egy újabb színes és mások által is igen színvonalasnak ítélt gyülekezeti kiadvány látott napvilágot. Hálás köszönet a szerkesztőknek: Simonné Bencskó Katinak és Bence Juditnak.

Egy – magát megnevezni nem kívánó – testvérünk jóvoltából színes külsővel indíthattuk útjára a 2008/09-es tanév gyülekezeti hírlevelét.

November 14-én – Dr. Galli István presbiter testvérünk figyelmességének köszönhetően – a farkasréti temetőben megemlékeztünk egyházunk hitvalló tagjáról, a II. Magyar Hadsereg tragikus sorsú főparancsnokáról, Jány Gusztáv vezérezredesről.

Testvérkapcsolatok

Új kezdeményezésként a budai egyházmegye és a kolozsvári egyházmegye lelkészei júniusban közös lelkészi munkaközösségi ülést tartottak Torockó-szentgyörgyön.

A Biblia éve kapcsán feleségemmel meghívást kaptunk Nagyváradra és Tordaszentlászlóra, ahol a nyáron igehirdetéssel szolgálhattunk.

Elnöktársammal és feleségével október végén Sep-

siszentgyörgyre látogattunk, ahol részt vettünk a testvérgyülekezet temploma felszentelésének 10. évfordulója alkalmából rendezett ünneppsorozaton.

3. Ifjúsági és gyermekmunka

Jól sikerültek a tavalyi farsangi együttlétek. Márciusban részt vettünk a konfirmandusok szokásos regionális hitmélyítő konferenciáján Piliscsabán. Nagy sikere volt tavaly is a húsvéti illetve ádventi kézműves délutánoknak. Színjátszó körünk kétszer is színre vitte Szakonyi Károly Adáshiba című darabját. Júniusban – Blázy Árpádné vezetésével – a kisifjúság (19 fővel) Kolozsvárra látogatott. Gyermekeink a szokásos hittantáboros találkozók keretében a Szemlő-hegyi-barlangba látogattak el.

4. Röviden az elmúlt esztendő anyagi vonatkozásairól és felújításairól

Mindannyiunk örömeire szolgálhat, hogy elsősorban a tavalyi évben először meghirdetett áldozati vasárnapi gyűjtésünknek (2 323 005 Ft) köszönhetően pozitív mérleggel zárhattuk költségvetésünket (a többlet: 802 255 Ft). Köszönetet kell mondanom továbbá azon testvéreinknek, akik tavalyi adójuk egy százalékát alapítványunknak ajánlották fel. A felajánlásokból a 2007-es évhez képest mintegy 100 000 Ft-tal több (478 591 Ft) folyt be.

Templomunk 80 éves jubileumára való tekintettel és az első áldozati vasárnapi gyűjtésünknek köszönhetően sikerült épületegyüttesünk hátralévő hátsó részét is tataroznunk. Egy sikeres pályázatnak köszönhetően Schermann Ákos vezetésével és két testvérünk (Zomboryné Bazsó Rozália és Horák Mária) segítségével elkészült gyülekezetünk könyvtárának, levéltárának és műtárgyainak teljes feltára és szakszerű rendezése.

Végül elnöktársammal együtt továbbra is szeretettel kérjük munkatársaink hűséges szolgálatát, valamint a gazdasági nehézségek ellenére testvéreink további egyházszeretetét és szíves áldozatvállalását! Isten végtelen és megtartó kegyelmébe ajánlva

gyülekezetünket hadd idézzem újra Jézus szavát: Azért tehát ti is, ha teljesítettétek mindazt, amit parancsoltak nektek, mondjátok ezt: Haszontalan szolgák vagyunk, csak azt tettük, ami kötelességünk volt (Lk 17,10).

Blázy Árpád
igazgatólelkész
(Elhangzott a 2009. március 24-én megtartott
képviselő-testületi ülésen.)

Lelkészi jelentés a képviselő-testületi ülésre (rövidített és szerkesztett változat a hírlevél számára)

Még tavaly igazgatólelkészként jeleztem a felügyelő úrnak, hogy hosszú távon érdemes lenne összehangolni a lelkeszi munkaterveket, amelyeket a presbitérium előtt ismertetünk és a jelentéseket, amelyek a képviselő-testületi ülésen elhangoznak. Talán a hírlevél olvasóinak is jobb lenne, ha egyazon számban olvashatnának az elvégzett munkáról és az előttünk álló tervekről.

Mi az az aktuális kérdés, amely több gyülekezeti közösségben is előkerült az utóbbi hetekben? *Feladatunk és felelősségünk a társadalomban.*

– Egyszer megkérdeztek egy jól ismert szerzetest: „– Cleopa atya, lehetséges-e, hogy az erényes keresztény életszentsége által üdvösségre vezesse a családját, a faluját?

–Hogyan is ne volna lehetséges? Minél több erényes keresztény van jelen a világban, egy országban, egy közösségben, annál kevésbé lesz kitéve az ország, a közösség veszélyeknek, háborúknak, zavargásoknak, éhínségnek és egyéb bajoknak. Másrészt viszont minél kevesebb az Isten választottainak a száma, annál szigorúbb lesz Isten megtisztító büntetése. Valaki megkérdezte egy igaz hívőtől: Megmenthet-e egy ember egy várost? Igen – válaszolta az igaz hívő. – Dávid király, a próféta a példa erre. Hallgasd, amit Isten mondott: Dávidért, a szolgámért nem veszem el Jeruzsálem városát.”

Megszívlelendő gondolatok ezek, hiszen a válság jelei láthatóan megjelentek közöttünk is. A hétfői felnőtt ifjúsági közösségben két hete veszítette el a

munkáját az egyik tagunk, és nemrég folytattam egy megrázó beszélgetést egy fiatallal, aki friss diplomásként négy hónapja próbál állást találni nagyon elcsüggedve és reménytelenül... Vajon mennyire tudunk egymásnak segíteni keresztény közösségként? Meg tudjuk-e osztani őszintén, szegényérzet nélkül mindazt a nehézséget, ami bennünket ér? Tudunk-e támaszkodó közösségként létezni, segítséget nyújtva ezzel bajba jutott testvéreinknek? Csak folytatni tudom a kérdéseket: Ott tudunk-e lenni az élet nehéz fordulópontjain, amikor valakik elveszítik munkahelyüket, vagy amikor külső és belső feszültségek közepette tönkremennek emberi kapcsolataik?

Ezeknek a kérdéseknek a mentén gondolok én is vissza azokra a közösségekre, amelyek vezetését elvállaltam. Arra törekedtem az elmúlt évben, hogy ezekben a csoportokban bizalmi teret engedjünk a megosztásnak és megerősödjünk együtt hitünkben, megismerve Isten támogató és vigasztaló jelenlétét, akár egymás szavai által is. A családi istentiszteleteken többször vittük közös imádságba azokat a nehézségeket, amelyeket egyesek megosztottak a közösséggel. Jó volt megtapasztalni azt az egyre erősödő igényt, hogy az istentiszteletek után együtt maradjunk a templomkertben. Sok fontos beszélgetés hangzik el ilyenkor. Az ifjúsági körökben is többször előkerült, hogy mit kezdjünk a jövőt illető bizonytalanságainkkal és félelmeinkkel. Olyan tematikus könyveket dolgoztunk fel a közös estéken, amelyek a fent említett kérdésekre

próbáltak választ adni. Az idén elindult apakörben többek között arról is beszélgettünk, hogy családon belül hogyan lehetünk jobban támaszai egymásnak. Nem véletlen, hogy a modern miszológia a tömeg-evangélizációk és a személyes bizonyágtevés mellett egyre nagyobb hangsúlyt fektet azon kiscsoportokra, ahol gondokat és örömeiket egyaránt meg tudunk osztani egymással.

Még a személyes gyónással kapcsolatos kutatásaim során került hozzám közel egy Dietrich Bonhoeffertől származó idézet, amely a bűnről és annak feldolgozásáról szól, de úgy érzem, hogy ha a következő idézetben a bűn szót felcseréljük a krízis kifejezésre, ugyanúgy elgondolkodtató lehet gyülekezeti közösségünk és kiscsoportjaink számára is.

„Valljátok meg bűneiteket egymásnak!» (Jak 5,16) Aki bűnével egyedül marad, teljesen magára marad. Keresztény emberekkel megtörténhet,

hogy az áhítatban, az imádságban, sőt a szolgálatban való közösségük ellenére végül mégis magukra maradnak; hogy a végső közösségre mégsem jutnak el, mert csak kegyes hívőkként van közösségük egymással, kegyesség nélküli bűnösökként azonban nincs. A kegyes közösségben nem szabad bűnösnek lenni. Ezért kell rejtegetnie bűnét mindenkinek ön maga elől is, a közösség elől is. Nem szabad bűnösnek lennünk. [...] Isten olyan akar látni, amilyen vagy, és irgalmazni akar neked. Sem önmagadnak, sem testvérednek nem kell már hazudnod, mintha büntelen volnál; szabad bűnösnek lenned. Adj hálát ezért Istennek.” Jó lenne, ha egyre többet tudnánk közösen munkálkodni olyan közösségeken, amelyekben minél többen találnának megértésre és kapnának segítséget nehéz helyzetükben.

Joób Máté

Lelkészi beszámoló a 2008-as esztendőről (vázlat)

„Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők.” (Zsolt 127,1)

1. Gyülekezeti szolgálat:

Hitoktatás:

- Hittanórák tartása: 2 általános iskola (Bárdos Lajos Ált. Isk.; Gárdonyi Géza Általános Isk.), egy önkormányzati óvoda (5 csoport: 57 gyermek), és gyülekezeti hittan
- Szemlő-hegyi-barlang meglátogatása, múzeumlátogatás a hittanosokkal, nyugdíjasokkal
- Külön alkalmak szervezése: adventi délután, karácsonyi szereplésre való készülés, mozilátogatás, farsangi együttléte, húsvéti kézműves délután, gyermekistentiszteletek stb.

Ifjúság:

- kisifisek ifjúsági órája; filmklub, mozilátogatás, színházlátogatás

Bibliorák:

- hétfői bibliakör (A Biblia nagy alakjai) havi 2 vagy 3 alkalommal
- a székesfehérvári nyugdíjasok vendégül látása, illetve kirándulás velük a Margit-szigetre

Kismamakör:

- minden hó második keddjén (segítő Véghné Pozsgai Olga), emellett minden hó negyedik keddjén játszóház (koordinátor Imrik Eszter)

Kézimunkakör:

- karácsonyi, húsvéti vásár szervezése, lebonyolítása; az így befolyt összegből adakozás különböző gyülekezeti célokra

Egyéb alkalmak:

- áhítatok tartása az Újbuda TV-ben, az evangélikus félórában
- a hírlevél előkészítő munkálatai

- egyéb kazuális szolgálatok
- igehirdetés, lelkipozós, kórház- és családlátogatás

2. Közegyházi szolgálatok:

- a MAEK elnökségi ülésein való alkalmankénti részvétel
- részvétel lelkeszkonferencián Josefthalban (Németország), a MEE képviselőjében

Blázy Árpádné

Gyülekezetünk költségvetése

(1000 Ft-ra kerekítve)

	2008. évi zárszámadás	2009. évi terv
BEVÉTELEK		
Gyülekezeti tagoktól (<i>egyházfenntartás, adomány, perselypénz</i>)	12 480	13 000
Gyülekezeti tagoktól (<i>áldozati vasárnapi gyűjtés</i>)	2 323	2 000
Gazdálkodásból (<i>bérleti díjak, kolumbárium stb.</i>)	5 890	4 996
Központi támogatás (<i>hitoktatás, 2008-ban felújítási tám.</i>)	969	400
Külső támogatás (<i>önkormányzat, pályázatok</i>)	3 466	3 600
Saját alapítványtól	1 279	1 000
Átfutó és továbbítandó tételek (<i>kötelező offertóriumok, járulékok, inatterjesztés</i>)	2 183	1 900
Összesen (kerekítések nélkül)	28 588 873	26 896 200
KIADÁSOK		
Illetmények (<i>lelkészek szolgálati és hitoktatási díja</i>)	6 827	7 900
Illetmények (<i>egyéb alkalmazottak</i>)	3 879	4 200
Törvényes terhek (<i>befizetendő járulékok</i>)	1 070	1 327
Dologi kiadások (<i>fűtés, világítás, posta, telefon, útiköltség</i>)	3 606	4 710
Más egyházi szervnek (<i>országos és egyházmegyei járulék, iskolafenntartás, más gyülekezetnek</i>)	764	1 063
Továbbítandók (<i>kötelező offertórium, inatterjesztés stb.</i>)	1 697	840
Javítás, karbantartás, felszerelés pótlása, leltári tárgy beszerz.	5 676	7 800
Szeretetszolgálat, segélyek	673	625
Belmissziós kiadások, hírlével	611	750
Táborok	364	400
Egyéb (<i>családsegítő, testvérgyülekezet, énekkar stb.</i>)	674	800
Összesen (kerekítések nélkül)	27 786 618	32 104 900
PÉNZESZKÖZÖK 2008. december 31-én: 9 073 817 Ft		

Néhány gondolat a számokhoz:

A 2008. évi bevételek a tervhez képest 107%-ra teljesültek, ebből a gyülekezeti tagok befizetései 106 %, a gazdálkodás bevételei 109%.

Amint arról már többször írtunk, a 2008-ban bevezetett áldozati vasárnapon a gyülekezeti tagok valóban meghozták áldozatukat. Az elmúlt évben az óvatos tervet (1 000 000 Ft) messze meghaladóan, 2009-ben pedig a tervnek megfelelően már 2 000 000 Ft felett érkeztek és érkeznek adományok. Hálás köszönet érte!

2008-ban a kiadásaink a tervhez képest 93%-on zártak. Ezt a templomépület felújítási költségei-

nek terv alatt maradása, illetve egy túlszámlázott magas csatornadíj visszatérítése is eredményezte.

A 2009-es év bevétele – amint az már előre látható – a bérleti díjak jelentős elmaradása miatt csökkenni fog. Ennek ellenére reménykedve nézünk az akadálymentesítés és kolumbárium-bővítés elé, melynek elindításához az anyagi fedezetet az áldozati vasárnapon befolyt adományok és a tartalékaink adják.

Gyülekezetünk működésének anyagi feltételét pedig továbbra is alapvetően nekünk kell biztosítani: adományokkal, perselypénzzel és egyházfenntartási járulékkal.

Hírek, események, előretekintés

- Márciusban Ittész István ny. érdi lelkész „Milyen az igazi Krisztus?” címmel **böjti sorozatot** tartott gyülekezetünkben.
- Március 29-én **szószékcserét** tartottak a Budai Egyházmegyében. Ennek keretében gyülekezetünk lelkészei a budahegyvidéki, illetve budafoki lelkészekkel, Keczkó Pállal és Solymár Gáborral cseréltek aznapra szolgálati helyet.
- Április 4-én, **szeretevendégség** keretében dr. Aradi Éva indológus „A szkitáktól a magyarokig” címmel tartott diavetítéssel egybekötött nagyszerű, érdekfeszítő előadást.
- Április 20-án lelkészünk, Blázy Árpád az **Országos Egyház** munkatársainak tartott heti kezdő alkalmat „Válságkezelés Jézussal” címmel az Üllői úti székházban.
- Április 24-én lelkészünk, Joób Máté előadást tartott a lelki zavarokról az **egyetemi lelkészek ökumenikus találkozásán** Egerben.
- Április 29-én kerületi (újbudai) **ökumenikus lelkésztalálkozót** tartottak gyülekezeti termünkben, melyen többek között az ökumenikus esztetés lehetőségeiről is beszéltek.

- Május 2-án lelkészünk, Joób Máté előadást tartott a kettős elköteleződésről (lelkészi hivatás és családi élet) a Magyar Pasztorálpszichológiai Társaság éves konferenciáján Érden.
- Május 8-án tartottuk a szokásos tavaszi **keretrendezést**. Hálás köszönet mindazoknak, akik részt vettek benne!
- Május 8–9. között a konfirmandusok együtt készültek a konfirmációi beszámolóra Leányfalun.
- Május 10-én **fiatal házások teadélutánjára** került sor a templomkertben. A találkozóon megfogalmazódott, hogy jó lenne össze is tartani egy ehhez hasonló összejövetelt.
- Május 26-án rendkívüli presbiteri ülést tartottunk, amelyen a készülő **gyülekezeti stratégiáról** tanácskoztak a presbiterek.
- Június 3-án a hétfői nyugdíjas bibliakörösökkel Szentendrére **kirándultunk**, melynek keretében a szépen felújított skanzenet jártuk körbe.
- Június 5-én a kisfjúsággal megtekintettük az Evangélikus Múzeumban a **Sztehlo-kiállítás**.
- Június 7-én a tanév utolsó családi istentisztelete után **Martonvásárra kirándultunk**.

- Június 11-én megszületett Joób Jana, a parókia új lakója.

- Június 14-én Mátyás Attila nagyváradi lelkész hirdette az ígét templomunkban. A lelkész és családja arra a közös lelkésztalálkozóra érkezett, amelyet június 15-17-e között immár másodízben rendeztek a **kolozsvári és budai egyházmegye** lelkészeinek – idén Piliscsabán.
- Az idei **hittan- és kisifis tábor** – közel negyven résztvevővel – Agárdon került megrendezésre, június 22–27. között.
- Június végén a **kövágóörsi evangélikusok gyülekezeti napján** „Simon Griner (Grynaeus) és Buda (1521–1523)” címmel lelkészünk, Blázy Árpád tartott vetítettképes előadást.
- Július 18-án a Kálvin téri reformátusok által szervezett kárpátaljai körutazás során a **csetfalvai református templomban** Blázy Árpád tartott áhíratot.
- Július végén gyülekezetünk lelkészházaspára meglátogatta **sepsiszentgyörgyi testvérgyülekezetünket**. Az erdélyi testvérek nagy örömmel fogadták az őszi gyülekezeti hétvégére (október 16–18.) szóló meghívást, melyre reménység szerint mintegy húszan fognak érkezni.
- Július 12-én lelkészünk, Joób Máté istentiszteletet

tartott Bujákon a **Budai cserkészcsapatnak**.

- Örömmel tudatjuk, hogy augusztusban megjelent a nagysikerű „**Kelenföldi ízek**” című kiadványunk újryomása, mely kapható az iratterjesztésben illetve a lelkési hivatalban.
- Az idei augusztusi (augusztus 20–23.) **FÉBÉ konferencián**, melyet „Hit és cselekedetek a mindennapokban” címmel tartottak Piliscsabán, többek között Missura Tibor és Blázy Árpád is szolgált igehirdetéssel.
- Szeptember 26–27. között gyülekezetünk ifjúsági csoportja (nagyifji) Fehérváron tartja tanévkezdő csendesnapját.
- Szeptember 26-án, a **tábortalálkozó** során hit-tanos gyermekeink meglátogatták a vere-segyházi medveparkot és kipróbálták az ottani gyógyfürdő is.
- Szeptember 27-én tartottuk a **fiatal házások** második **teadélutánját** a templomkertben.
- Az **őszi gyülekezeti hétvégénk** vasárnapján, október 18-án, miként már tavaly is, Bocskai úti templomunkban csak egy istentisztelet lesz, amely fél 11-kor kezdődik. Az azt követő közös ebédhez ezúton is kérjük a Testvérek szíves felajánlásait és áldozatkészségét!
- Október 31-én, **reformáció ünnepén** este 18 óra-kor tartjuk ünnepi istentiszteletünket.
- November 15-én, a 11 órás istentisztelet után **lelkészválasztó közgyűlésre** kerül sor templomunkban, amelyen a tervek szerint három szavazásra kerül sor: a másodlelkési állás megalapításáról, a presbitérium által előzetesen jóváhagyott díjlevél elfogadásáról illetve a lelkészválasztásról.
- November 28-án, délután 15 órától a Bocskai úton, másnap, vasárnap délután ugyancsak 15 órai kezdettel Farkasréten tartunk **adventi délutánt**.
- November 29-én, advent első vasárnapján kezdődik a kézimunkakör idei **adventi/karácsonyi vására**.
- December 6-án, vasárnap 9 órai kezdettel **hálaadó ünnepi istentiszteletet** tartunk a **15 éve** felszentelt farkasréti ökumenikus templomunkban.

Gyülekezeti alkalmaink (2009/2010)

Gyermekalkalmak

GYERMEKBIBLIAKÖR: a hó 1. vasárnapja kivételével vasárnaponként 11.00-tól három korcsoportban, az alagsorban. Bence Judit és segítők

GYERMEKISTENTISZTELETEK: karácsony, húsvét, pünkösd első napján 11.00-kor a főistenisztelettel párhuzamosan a gyülekezeti teremben. Blázy Árpádné

CSALÁDBARÁT ISTENTISZTELET: minden hónap 3. vasárnapján 9 órákor farkasréti templomunkban. Véghné Pozsgai Olga

Hittanórák

GYÜLEKEZETI HITTAN:

Bocskai út:

péntek, 16.00–17.00, 1–6. o.

Blázy Árpádné

KONFIRMÁCIÓI ELŐKÉSZÍTŐ:

kedd, 16.00 Joób Máté

ÓVODAI HITTAN: Siroki úti óvoda:

péntek, 9.30 Blázy Árpádné

ÁLTALÁNOS ISKOLAI HITTANOK:

Gárdonyi G. Ált. Iskola:

hétfő, 14.00 Blázy Árpádné

Bárdos Lajos Ált. Iskola és Gimnázium:

szerda, 14.00 Blázy Árpádné

GIMNÁZIUMI HITTANOK:

Szent Imre Gimnázium:

kedd, 13.00 Blázy Árpád

Cserkészlet

Hétfőn 17.00 Kullancs órs, vezető: Szilágyi Szabolcs

17.30 Vadgesztenye órs, vezető: Bence Kata

18.30 Pitypang órs, vezető Konkoly Csenge

Csüttörtökön 16.30 Sas órs, vezető: Bence Győző

16.30 Fű órs (helyszínen megbeszélés szerint)

Ifjúsági alkalmak

KISIFI: péntek 17.30 gyülekezeti terem. Blázy Árpád, Véghné Pozsgai Olga

IFJÚSÁGI ÓRA: péntek, 20.00 gyülekezeti terem.

Abaffy Zoltán, Joób Máté

SZÍNJÁTSZÓ KÖR: hétfő, 19.00 tanácsterem.

Abaffy Zoltán

FELNŐTT IFJÚSÁGI: hétfő, 20.00 gyülekezeti terem. Joób Máté

Bibliaórák

NYUGDÍJASOK BIBLIAÓRÁJA: hétfő, 10.00 gyülekezeti terem.

Blázy Árpádné és a lelkészek

GYÜLEKEZETI BIBLIAISKOLA: szerda, 18.00 gyülekezeti terem. Blázy Árpád

PÁROSKÖR: megbeszélés szerint. Joób Máté és Blázy Árpádné

MAMAKÖR: minden hó 2. keddeje 10.00–12.00 alagsori gyülekezeti terem. Blázy Árpádné és Véghné Pozsgai Olga

APAKÖR: minden hónap utolsó keddjén 21.00 gyülekezeti terem. Joób Máté

KÖZÉPKÖR: minden hó 2. péntek, 20.00 tanácsterem. Blázy Árpád

Zenei alkalmaink

ZENEKARI PRÓBA: szerda, 19.30 tanácsterem.

Bence Gábor

ÉNEKKARI PRÓBA: csüttörtök, 19.00 tanácsterem. Bence Gábor

Játszóház

Minden hó 4. keddeje 10.00-12.00 alagsori gyülekezeti terem. Blázy Árpádné és Véghné Pozsgai Olga

Egyéb havonkénti alkalmak

SZERETETVENDÉGSÉG: minden hó 1. szom-

bat, 16.30 Blázy Árpád, Joób Máté
IMAKÖZÖSSÉG: minden hó 1. csütörtök, 19.00
gyülekezeti terem, és a vasárnapi 11.00 órai istentisz-
teletek előtt fél órával. Gyóriné dr. Drenyovszky Irén
KÉZIMUNKAKÖR: megbeszélés szerint. Blázy
Árpádné
DIAKÓNIAI KÖZÖSSÉG: szeretetvendégségek
előtt, gyülekezeti terem
Mády Rezsőné, Missura Tiborné és Blázy Árpád

Egyéb alkalmak:

ADVENTI DÉLUTÁN: advent 1. vasárnapját

megelőző szombat, 15–17 óráig, alagsori gyüleke-
zeti terem.

FARSANGI EGYÜTTLÉT: böjti időszak, megbe-
szélés szerint

HÚSVÉTI KÉZMŰVES DÉLUTÁN: virágvasár-
napot megelőző szombat, délután 15–17 óráig. Az

alkalmakat szervezi: Blázy Árpádné

KATECHETIKAI BIZOTTSÁG MEGBESZÉ-
LÉSE: negyedévente Joób Máté

Az alagsori helyiségek (gyülekezeti terem, klub) a
Magyari István utca felől közelíthetők meg, a ta-
nácsterem a Bocskai út felől.

Telefonszámok

Hivatali rend

Lelkészi hivatal	361-2159, 06/20 824-2907
Blázy Árpád igazgatólelkész	385-0244
Joób Máté lelkész	385-0820
Blázy Árpádné beoszt. lelkész	385-0244
Schulek Mátyás diakónus lelkész	337-8371
Ittész András felügyelő	209-4259
Kotsis Domokos másodfelügyelő	386-9626
Sass János másodfelügyelő	361-1493
Bence Gábor kántor, karnagy	208-3779
Sutyinszki Katalin egyházi	385-0600

A lelkészi hivatal nyitva tartása:

Hétfő–péntek 9–13 óra,

Szerda 17–19 óra

Lelkészek beosztása:

Blázy Árpád: kedd, péntek 10–12 óra

Joób Máté: szerda 17–19, csütörtök 10–12

Blázy Árpádné: hétfő, szerda 10–12 óra

CSALÁDGONDOZÓ IRODA

Cím: Budapest, Fraknó u. 32., tel.: 203-8365

Kedd 14–17 óra között Erdődy Tiborné

KELENFÖLDI EVANGÉLIKUS HÍRLEVÉL

A Budapest-Kelenföldi Evangélikus Egyházközség ingyenes lapja

1114 Budapest, Bocskai út 10.

E-mail: kelenfold@lutheran.hu

Web: <http://kelenfold.lutheran.hu>

Szerkesztők: Blázy Árpád, Blázy Árpádné, Ittész Szilvia, Joób Máté, Mády Erzsébet

Olvasószerkesztő: Bence Judit, Pap Kinga Marjatta

Szerkesztőségi ügyekben kereshető:

Ittész Szilvia 209-4259, ittzes@freemail.hu

Megjelent 1300 példányban.

A lap készítéséhez adományokat elfogadunk, melyeket a templomi perselybe kérünk betenni.

Felelős kiadó: Ittész András

Tördelés: D-Plus Kft.

Nyomás: D-Plus Kft.